

JULY, 1938

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,**
LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management-Upravišтво
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik U
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

AVE MARIA

Julijska šte. 1938—

—Letnik XXX.

SKOZI LETO S CERKVIJO

Fra. Martin OFM.

SKORAJ polovica letošnjega leta je za nami. Kakšno pobožnost nam pa predstavlja sedmi mesec, mesec julij? Pobožnost do presv. Rešnje Krvi Jezusove.

Zakaj pa molimo in častimo dragoceno Kri Kristusovo? Zato, ker je Kri našega Odrešenika, ki je pravi Bog in pravi človek. Svojo Kri je Kristus prelil, da bi nas očistil greha. Umrli je za nas, da bi nas rešil smrti. Ni prelil samo ene kapljice Krvi, kar bi sicer zadostovalo za naše odrešenje, zadnjo kapljico je dal za nas. Še več! Zapustil nam je svojo dragoceno Kri, da bi jo uživali za življenje svojih duš. Ali ni tedaj naša pobožnost upravičena?

V čast te presvete Krvi je Cerkev ustanovila poseben praznik, ki se obhaja prvi dan v mesecu juliju. Ne pozabimo tega dneva, obenem si pa zapomnimo, da je ves mesec julij posvečen češčenju presv. Krvi, ki nas je rešila večne smrti. Častiti moramo Jezusa v tabernakeljnu, kjer je s svojim Telesom in Krvjo vedno pričujoč. Radi ga prejemo v sv. obhajilu in bodimo pazljivi pri sv. maši, kjer se dan na dan spremi nja kruh v njegovo Telo in vino v njegovo Kri.

Pa Cerkev je tudi poskrbela, da se vsak mesec praznuje kak praznik Mariji v čast. Ta mesec imamo dva lepa Marijina praznika, ki jih je treba omeniti. To je Marijino obiskovanje

dne 2. julija in praznik karmelske Matere božje dne 16. julija.

Prvi praznik nas spominja Marijinega obiska pri sorodnici Elizabeti. Ta obisk je prišel kmalu potem, ko je nadangel Gabriel oznanil Mariji Jezusovo rojstvo. Ko je Marija Elizabeto pozdravila, je dete, namreč Janez Krstnik, poskočilo v njenem telesu. Cerkev razlaga to v tem smislu, da je bil takrat Janez očiščen izvirnega greha. Ko je Elizabeta srečala Marijo, je navdušeno vzkliknila: "Blagoslovljena ti med ženami in blagoslovljen sad tvojega telesa!" Te besede zdaj molimo v prelepi molitvi "Zdrava Marija". Takrat je Marija tudi zapele svoj dobro znani slavospev: "Moja duša poveljuje Gospoda." Marijin obisk je trajal nekako tri mesece. Povabimo tudi mi Marijo k sebi na obisk in jo prosimo, naj pri nas ostane.

Praznik karmelske Matere božje se prav posebno slovesno praznuje v karmelskem redu. Vendar ga vesoljna Cerkev dobro pozna. Saj jih je veliko po vsem svetu, ki so posvečeni Mariji na ta način, da nosijo karmelski škapulir ali svetinjico. Karmel pomeni vrt. Vsi, ki so vpisani v karmelsko bratovščino, so s karmeličani in karmeličankami vred lepo dehteči cvetovi na vrtu Marijinem in delajo nebeški Vrtnarici nezrečeno veselje.

MARIJI DEVICI — SLOVENCEV KRALJICI.

Antonija Jevnik, Cleveland.

MARIJA NAS S SVOJO ROKO BLAGOSLAVLJA,
NARAVA JO S CVETJEM, ZELENJEM POZDRAVLJA.
VES NAROD SLOVENSKI ZDRUŽUJE RESNICA:
MARIJA JE ZEMLJE SLOVENSKE KRALJICA.

PREPEVAJTE JEZERA, REKE, PLANINE,
GOZDOVI, GORICE, POLJANE, DOLINE
POZDRAVE MARIJI, SLOVENCEV KRALJICI,
BREZMADEŽNI MATERI, VEDNO DEVICI.

KO NAŠI OČETJE BOGA SO SPOZNALI,
SO TEBE, MARIJA, ZA MATER IZBRALI,
SVOJ NAROD IN ZEMLJO TI V VARSTVO ZROČILI,
PREKRASNA SVETIŠČA TI V SLAVO ZGRADILI.

DA NAROD SLOVENSKI BI ZMOT VAROVALA,
SI BREZJE, MARIJA, ZA DOM SI IZBRALA.
NAD ZEMLJO, DOMOVI IN SRCI KRALJUJEŠ,
SLOVENCE TOLAŽIŠ, UČIŠ, OSREČUJEŠ.

ZAGANJAJO V NAS SE BREZBOŽNI VIHARJI,
KAM PLOVEMO NAJ MI SLOVENSKI MORNARJI?
MARIJA DEVICA — SLOVENCEV KRALJICA,
TI NAŠEGA NARODA BODI VODNICA.

SLOVENCI, V DAR SRCA MARIJI NESIMO,
IN KRONO JI Z BISERI VSO OKRASIMO.
NJEN VENEC VESOLJNA NAJ BO DOMOVINA:
SLOVENSKE DRUŽINE, DOMOVI, MLADINA.

PRI TEBI, KRALJICA, SLOVENCI SMO ZBRANI,
GOREČE TE PROSIMO: STOJ NAM OB STRANI.
VES NAROD SLOVENSKI NAJ SPREJME RESNICO;
DA TEBE GOSPOD NAM JE DAL ZA KRALJICO!

NJEGOVA KRI – NA NAS!

P. Alojzij OFM.

POSVETITEV DRUŽIN PRESV. SRCU

Šolska sestra.

V PRESV. Hostiji častimo Boga-človeka, Jezusa Kristusa. Pričujoč je ondi z dušo in telesom, s svojo božjo in človeško naravo. Torej častimo v sv. Rešnjem Telesu celega Kristusa. "Beseda je meso postala" — druga oseba presv. Trojice se je učlovečila.

Tudi če se pri kaki pobožnosti spominjamo posameznih zasluženj Kristusovih za naše odrešenje, molimo pri tem celega Kristusa. Tako tudi na praznik njegove presvete Krvi in potem ves mesec julij.

Papež Pij IX. je slovesno potrdil to čiščenje. Hvaležnost nas mora spodbujati, da častimo presv. Rešnjo Kri. Po njej smo odrešeni in po njej so izbrisani naši grehi. Kri pravičnega — našega Odrešenika — kliče v nebesa. Pa ne kliče po maščevanju, ampak kliče po milosti in odpuščanju.

Krvavi pot je Gospod potil na Oljski gori — za nas. Do krvi je bil bičan — za nas. S trnjem je bil kronan in prejel krvave rane na glavi — za nas. Ko je bil pribit na križ, je v curkih tekla njegova Kri — za nas. Po tej Krvi smo bili odrešeni. Brezmejna, visoka cena!

Ista Kri se še dandanes pretaka pri sveti maši — za nas. Po zaslugi te Krvi nam doteka milost po sedmerih božjih studencih, svetih zakramentih.

Judje so kričali nekoč: "Njegova kri na nas in naše otroke!" V neverjetni zaslupljenosti so izzivali božje maščevanje. In so ga tudi izzvali. Strašna beseda! In vendar je to beseda, ki naj tudi iz naših ust pogosto prihaja. Pa ne kot kletev, temveč kot iskrena molitev. Naj pride na nas njegova Kri. Naj pride na naše družine, na nas vse. Naj ne pride kot maščevanje, pride naj kot vir rešenja in življenja.

REV. Mateo, južnoameriški duhovnik, je gorel od ljubezni do presv. Srca. Ni mu bilo dovolj, da se sam greje ob Njegovih žarkih, ves svet je hotel privesti k Njemu. Dolgo je razmišljal, kako to doseči. In Bog ga je razsvetlil: Po družinah naj pride ves svet nazaj k Bogu, nazaj k verskemu in moralnemu življenju. Družine naj pridejo k Bogu po presv. Srcu. Posvetijo naj se slovesno božjemu Srcu in ga priznajo za svojega neomejenega Gospodarja in Kralja. Kot dober sin Cerkve je Rev. Mateo pohitel v Rim. Ko je razložil sv. Očetu svoj načrt, kako vjeti družine v mreže presv. Srca, in ga je prosil dovoljenja in blagoslova svojemu apostolskemu delovanju, ga je papež ginjen objel in radosten vzkliknil: "Sin moj, ne samo dovolimo vam, ampak zapovemo vam, da greste iz kraja v kraj in širite pobožnost do presv. Srca."

In z blagoslovom Nadpastirja vesoljne Cerkve se je Rev. Mateo, apostol presv. Srca, podal na potovanja. Vsa večja mesta Evrope in obeh Amerik so slišala njegovo vabilo in se navdušeno odzvala. Vse je tekmovalo, da se zamisel dobrega duhovnika čimprej izvede. Še celo majhni otroci so po svojih malih močeh skušali širiti kraljestvo božjega Srca s tem, da so po šoli pisali družinam vabila, naj se posvete božjemu Srcu. Enako ognju se je ta "nova pobožnost" v teku let razširila po vsem katoliškem svetu.

Naša domovina Slovenija ni hotela biti zadnja. V Paray-Le-Monial, kjer je tekla zibelka pobožnosti do presv. Srca, je že pred leti poslala "zlato knjigo", v kateri so vpisani tisoči imen družin, ki so se posvetile božjemu Srcu.

Kaj pa ameriška Slovenija? Zdi se mi, da v tem oziru spi. V nobenem slovenskem časopisu še nisem videla poročila o kaki domači slavnosti — posvetitvi družin presv. Srcu. Pač pa v vsakem slov. časopisu nalepite na zahvale in dolga poročila o takoimenovanih "Surprise Parties" in na dolgo in široko se našteva, kaj so jedli in pili. Vse prav, da se ljudje v domači družbi razvesele in se prijateljstvo in medsebojna ljubezen javno pokaže in utrdi, a treba pri vsem tem pomisliti, da nismo samo za ta svet ustvarjeni. Dati moramo tudi Bogu, kar je božjega, ne samo telesu, kar je njegovega.

"Ali ne gremo vsako nedeljo v cerkev?" se boste morda razhudili . . . O, da, to že! Toda kaj je tiste pol ure, ki jo dobi Bog na teden? Ko pa je vendar on Gospodar vsega našega časa, vsega, kar imamo. Njegovo Srce bi moralo biti naš Kralj, središče vseh src, vseh domov, vseh družin . . .

Ko bi družine priznale božje Srce kot neomejenega Kralja, koliko sreče, koliko blagoslova bi Jezus razlil na nje! Kak mir bi zavladal po njih! O razporokah bi v takih družinah ne bilo govora . . . V družino, kjer vlada Srce Jezusovo, moderna kuga ne more . . . V takih družinah so matere svetnice. Trpe na križu dolžnosti, a Srce Jezusovo jim čudovito pomaga, da vztrajajo na njem. Oče, ki je postavil presv. Srce na tron v svojem domu, čuti njegovo čudovito pomoč. V skrbi za vsakdanji kruh mu je lažje, ker ve, da ima nekoga, ki ume vse njegove težave in bo posegel vmes, če bo treba. Veruje, ker presv. Srce še ni nikoli nikoga pustilo na cedilu. In otroci takih družin? Vpliv nežnega Gospodovega Srca se pozna na njih. Taki otroci ne rastejo kot divjaki na cesti, prepuščeni samim sebi. Staršem so drag zaklad, nad katerim skrbno čujejo in jih pogosto izročajo varstvu božjega Srca, Kralju srečnega doma, najboljšemu Vzgojitelju. Otroci takih družin niso staršem v

sramoto in nikoli ne bodo. Božje Srce jih ne bo pustilo iz rok, znalo jih bo kot magnet pritegniti nase.

Narodi, države trepečejo pred bohotno rastočim komunizmom. Vstajajo diktatorji, državniki si belijo glave, kako bi zajezili rdečo reko. Ves trud je zaman — samo eno sredstvo je stoprocentno uspešno — v družine presv. Srce Jezusovo! Božje Srce na oltar doma in srca! Satan in njegov otrok, komunizem, pač ne bo mogel v take domove. Saj je Jezus sam obljubil sv. Marjeti, da bo izlil obilico svojih milosti v srca vseh, ki ga bodo častili in da bodo domovi, kjer se časti podoba njegovega Srca deležni posebne njegovega varstva. In obljuba božjega Srca drži!

Kako pa posvetimo družino božjemu Srcu?

Preskrbimo si podobo ali kip Srca Jezusovega. Postavimo ga na častno mesto v hiši. Pokličimo duhovnika, ki opravi posvetilno molitev pred kipom, ki je za to slavnost okinčan. Na diplomo se vsi člani družine lastnoročno podpišejo. Diplomo preskrbi duhovnik. Če pa je neprilичno klicati duhovnika, lahko posvetitev izmoli katerikoli član družine, seveda je najlepše, če to stori oče. Še lepše je, če po posvetitvi še zapoje kako pesmico v čast Srcu Jezusovemu. Nobenih stroškov, nobenih sitnosti — a toliko blagoslova! Božje Srce je veselo, če družina pred njegovim kipom opravlja redno svojo večerno molitev.

Ne bojte se, da bi s tem duhovnika nadlegovali. Vsak duhovnik bo iz srca vesel, če ga boste pozvali na dom, da vas slovesno posveti presv. Srcu. Vsak duhovnik ve, da so take družine kvas in steber fare. Poleg tega ima pa tudi on veliko obljubo presv. Srca in bo storil vse, da je bo deležen. Dobe se seveda gospodje, ki so res preveč zaposleni z drugimi skrbmi župnije in v takem slučaju izvršite posvetitev sami.

Posvetilne molitve in diplome lahko dobite v angleškem jeziku pri "Messenger of the Sacred Heart", 515 East Fordham Rd., New York City, New York.

Če pa želite slovenske posvetilne molitve in diplome, jih lahko dobite iz Ljubljane. Najboljše je, če se vas več zbere in se o tem pomenite in potem eden naroči za vse skupaj. Naslov: Glasnik Srca Jezusovega, č. očetje jezuiti, Ljubljana, Jugoslavija.

SIROTA, KI NI SIROTA

P. Hugo

NA videz je to protislovno. Sirota je sirota, vsega pomilovanja vredna. Vsakemu sočutnemu človeku se že ob tej besedi srce zgrozi in z žalostjo napolni. Pred oči mu stopijo malčki, ki jim je smrt iztrgala očeta ali mamico ali oba. Komu bi se ne smilili! A so sirote, ki niso sirote. To priča sledeče pismo, ki ga je od neke sirote prejel mažarski apostol mladine, Rev. Tihamer Toth. Tako-le se glasi:

"Življenje me je zelo premetavalo sem in tja. Vzelo mi je očeta, mater, brata. Vsi so že onkraj groba v večni domovini. Od svojega 14. leta sem sirota. Ljubezen telesnega očeta in matere me ni ogrevala. In vendar nisem sirota. Vsaj nikdar se nisem kot tako čutil. Kajti od svojih mladih dni sem se vedno z otroško ljubeznijo oklepal preblazene Device Marije. In odkrito moram priznati, da sem tudi vedno čutil njeno veliko materinsko ljubezen.

Občutil sem, kako me je mehka materinska roka ljubeče božala, da zabriše gube, ki sta jih skrb in trpljenje zarezala v moje čelo. Po vseh dosedanjih potih me je moja nebeška Mati spremljala. Mesto telesne matere je ona prevzela. Zato nisem

imel nikoli vzroka tožiti, da me sonce materinske ljubezni ni ogrevalo. Vedno sem se čutil varnega v Marijinem materinskem naročju. Nikdar me ni razočarala. V vseh mojih stiskah, trpljenju in bridkostih mi je bila vedno ob strani. Nikoli me ni pustila sama.

O, da bi vsaka sirota, ki ji je toplo sonce očetove, zlasti pa še materine ljubezni zašlo za gorami večnosti, mogla dati tako zase in za druge tolažljivo izjavo! A žal, mnoge sirote ljubeče in neumrljive nebeške Matere niti ne poznajo. Sonce njene ljubezni jim še ni vzšlo. Otroci sence so. Na primer razne protestantske sirote. A, Bogu bodi potoženo, so tudi med katoliškimi otroci, ki so po milosti otroci sonca, take milovanja vredne sirote, ki svoje nebeške Matere ne poznajo, ali jo vsaj ne ljubijo, kot bi jo lahko ljubile in ljubiti morale. Po čigavi krivdi, kdo ve? Morda po svoji, morda po krivdi svojih vzgojiteljev, morebiti pa celo po krivdi svojih lastnih telesnih mater. To je še najbolj žalostno.

Katoliška mati, zlasti ti slovenska mati! Ali ti glede tega vest ničesar ne očita? To veš, da je otrok skrbne in ljubeče matere tako potreben kot roža sonca. Kakor se roži pozna, če ji manjka sonca, tako otroku, če ni rasel in se razvijal ob soncu materine ljubezni. Pa tudi to veš, da je ni zavarovalnice, ki bi ti zavarovala življenje dotlej, ko te otroci ne bodo več tako nujno potrebovali. Veš, da si trava, ki danes stoji, jutri pade pod koso. Da, vse to veš!

Ali pa s tem tudi dejansko računaš? Se li kdaj vprašaš, kaj bo s tvojimi otroci, če te danes ali jutri smrt iztrga iz njihove srede? Tako daleč najbrž še včasih misliš. In že pri sami misli na to se ti srce stisne in zakrvavi. A slaba mati bi bila, še slabša katoliška in slovenska mati, ko bi bilo to tvoje zadnje vprašanje in zadnja grenka misel. Prava mati se ob takih morečih mislih dalje vpra-

ša: Kaj naj storim, da svojim otročičkom olajšam sirotinsko gorje, ako me smrt iztrga iz njih objema?

Za verno katoliško mater je lahko najti odgovor na to vprašanje. Glasi se: Daj jim pravočasno drugo mater, s katero se v ljubezni do svojih otrok ne moreš kosati, kateri smrt ne grozi. Daj jim Marijo! Z besedo, zgledom in molitvijo jim zgodaj začni ogrevati nežna srca z ljubeznijo do nje, da bo pognala globoke korenine! Ne misli, da bo radi tega njihova ljubezen do tebe manjša, češ, da bo razdeljena med dve materi. Nasprotno, še večja, plemenitejša in priscrnejša bo, ker ne samo iz mesa in krvi, ampak tudi iz duha. Kako sladka ti bo v slučaju zgodnje smrti zavest, da jih ne zapuščaš sirot, temveč jih prepuščaš drugi, še bolj ljubeči in požrtvovalni Materi, ki jih bo delj čuvala, kot bi jih mogla ti — tja do njih lastnega groba. A poudarjam, pravočasno moraš to storiti. Kajti vsaka kolikor toliko verna katoliška mati ob smrtni uri svoje otročičke Mariji izroča. Toda če niso bili prej vzgojeni za ljubezen do Marije, se je ne morejo s tisto ljubeznijo okleniti, kot so se oklepali telesne matere. Taki ostanejo milovanja vredne sirote.

Slovenska mati! Sama si že v prvih mesecih življenja z materino hrano srkala ljubezen do božje Matere Marije. Med prvimi besedami, ki si jih slovkovala, je bila tudi beseda "Malija". Ko so se ti prvokrat oči zvedavo odprle v ta svet in v Marijino podobo, ti ni bilo treba šele praviti: Glej, tvoja Mati! Kajti njeno miljeno podobo si že nosila v srcu. Ljubeče si dvignila oči in ročici k njej in jo pozdravila: Marija, moja ljuba mati! In če si morda med tistimi, katerim je ljubko sonce telesne matere prezgodaj zašlo, ni li bila ob tej najgrenkejši izgubi tvoja edina tolažba, da vendar nisi ostala sirota, ker si se lahko vrgla v še to-

plejše naročje matere Marije? Tedaj sirota, ki ni bila sirota.

Slovenska mati! Ob lučkah in cvetkah Marijinih oltarjev te prosim: privošči to srečo tudi svojim otrokom! Daj tudi njim to dobro Mater, da se bodo lahko ljubeče pritiskali na njeno srce, če bi tvoje prezgodaj zastalo, in si osladili svoje grenke solze. Za setev ljubezni do nje ni nikoli prezgodaj. Čim prej začneš, tem bolje. Če že ne njihova usteca, njihova nedolžna srčeca, tako že na materine ljubezni, ti kličejo: Mati, danes ali jutri ti lahko srce zastane. O, ne zapusti nas sirot!

NE ČAKAJMO STO LET!

Justina Paul.

PREGOVOR pravi: Izpred oči — iz spomina. Žal, da je premnogokrat res tako. A zopet ne vselej in povsod.

Ni še dolgo, ko nam je zemlja zakrila moža, velikega moža, moža po božji volji. Mislim, da ga ni Slovenca v Ameriki, še manj pa v starem kraju, ki bi ga ne poznal, če to ne, je vsaj slišal in bral o njem. Vem, da še živi med nami spomin na njegov mili očetovski obraz. Še ga v duhu slišimo, kako nas kliče, vabi in združuje.

Toda o kom pišem?

Pišem o rajnem našem nadškofu Antonu Bonaventuri Jegliču. Njegova noga je stopala tudi po ameriški zemlji. Po tej zemlji, ki je sprejela za svoje toliko Jegličevih duhovnih otrok. Saj veliki mož ni bil oče samo Slovincem v mejah ljubljanske škofije. Vse Slovence po vsem svetu je nosil v očetovskem srcu. To je pogosto dokazal. Ljubeče misli so mu hitele tudi za nami, ki nas je bila iz domovine izvabila tujina.

Ne pišem z namenom, da bi tu proslav-

ljala njegova velika dela. To je zame nepotrebno. Žive so v nas vseh še njegove obilne kreposti, živo se zavedamo vsi, koliko velikega dela je opravil za nas. In če je le treba o tem pisati, so in bodo storili drugi. Saj je težko na lepši način izraziti zasluge velikega rajnika, kot so to storili sedanji ljubljanski knezoškof hitro po smrti velikega pokojnika.

Nekaj drugega imam v mislih.

Ko so ljudje po deželi v starem kraju zvedeli, da je zatisnil oči v smrtno spanje ta veliki Vladika, so vzklikali: "Danes imajo nebesa zopet enega velikega svetnika več. Mi pa novega priprošnjika." Niso niti molili zanj, ampak so se mu začeli takoj priporočati. In to delajo vedno bolj. V nabo ve smrti, je po njegovem posredovanju, po njegovih delih in po njegovi molitvi prišlo toliko dobrega v našo domovino. Samo Bogu je znano, koliko mladih življenj je bilo obvarovanih pogube, koliko spreobrnjenj je bilo doseženih samo po Jegličevem gorečem delovanju za Marijine družbe. Vem, da se do malega vsi še vsega tega spominjate. Tako dobro veste, kot jaz sama, da se je po Marijinih družbah dajal mladini prelep zgled zdrave in lepe mladosti. Najlepši zgled je pa bil on sam, ker ni ničesar učil, kar ni sam spolnjeval. Že takrat, po pravici lahko rečem, je Bog delal čudeže v naši domovini po posredovanju našega velikega knezoškofa. Ni dvoma, da ima njegovo posredovanje pri Bogu še vse večjo moč sedaj, ko sta si tako blizu.

In zakaj bi se nam morala čudna zdeti misel, da nam je Bog ravno v Jegliču poslal svetnika? Če pogledamo v zgodovino, vidimo prav v vsaki dobi, kako je Bog v najtežjih časih pošiljal na svet velike in svete ljudi, može in žene, ki so pomagali ljudstvu, ga klicali k pokori in vodili k Bogu. Bili so veliki svetilniki v viharjih življenja. Tak svetilnik je bil tudi Jeglič svojim Slovencem.

Živeli smo težke dni cela desetletja. Dosti varno smo stopali pod njegovim vodstvom, toda doživeli smo še težje čase. Danes se zdi, da ni nikjer več prave modrosti na svetu, nikjer več nobene pravice, nikjer več upanja, da bi si mogel svet sam pomagati.

V takem času je Bog poklical k sebi svojega zvestega služabnika Jegliča. Nikoli nismo bili tako potrebni pomoči od zgoraj. Seveda ima vsak veren človek že mnogo advokatov tam gori pri Bogu. Toda Jeglič je eden izmed nas, je mož naših časov. Z večjim zaupanjem se obračamo k njemu, laglje ga posnemamo nego one, ki so živeli v drugačnih razmerah, v tujih deželah in v davnih časih. Na tega moža imamo še vsi tako svež spomin, njegova častitljiva podoba nam je še tako živo pred očmi, saj smo ga po večini osebno poznali. Birnoval nas je, spovedoval, pridigal nam je, po očetovsko je skrbel za nas. Ali moremo ob takih spominih ostati hladni? Gotovo ne. Ali se ne bomo z vsem srcem in s polnim zaupanjem tudi sedaj obračali do njega, kakor smo se v tistih časih, ko je bil še živ med nami? In to posebno sedaj, ko je toliko težkih zadev v našem zasebnem in javnem življenju; ko je toliko hudobije in morije na svetu kot je menda še ni bilo od vesoljnega potopa...

Da, mnogo imamo potreb in vzrokov, da nam Bog nakloni novega in prav našega priprošnjika. Zelo bi bilo želeli, da bi nam poklicani krogi kmalu podali celoten in skupen opis Jegličevega življenja in njegovih del. Ne čakajmo sto let, da bi šele poznejši rodovi začeli spoznavati pomen tega velikega moža in obžalovali, zakaj se že takoj po njegovi smrti nismo spomnili, kaj je naša dolžnost.

To sem napisala v najboljši veri, da pišem prav. V mesecu juliju se praznuje godovni dan našega velike Bonaventure — naj torej nekako takrat zagledajo te vrstice beli dan!

ZDRAMIMO SE!

Math Tekavec, Cleveland.

NEKAJ lepega smo imeli v Clevelandu letos na dan prvega maja. Člani društva Najsv. Imena smo se zbrali pri najmlajši slovenski fari, pri sv. Kristini. Praznovali smo 8. obletnico ondotnega društva in zraven dali blagosloviti žalni trak, ki ima biti od sedaj dalje pripet na društveno bandero vselej, kadar bi umrl kak društveni član.

Ob tej priliki smo povabili v goste tudi društva Najsv. Imena od vseh treh drugih župnij v Clevelandu: od sv. Vida, sv. Lovrenca in Matere božje. Udeležilo se jih je res lepo število. Zelo čeden je bil pogled na množico, ko so skozi špallir nesli žalni trak iz župnišča v cerkev k blagoslovitvi. Obrede je opravil domači župnik, Fr. Bombach, govoril je pa preč. g. kanonik Oman iz Newburga. Govoril je, kakor samo on zna. Snov govora je bila: Dajmo čast božjemu Imenu, vplivajmo povsod, da se ne bo po nemarnem izgovarjalo presveto Ime Jezus!

Po cerkveni pobožnosti smo se zbrali v dvorani k društvenemu zborovanju. Stoloravnatelj je bil Rev. Bombach. Nastopili so govorniki od vseh zastopanih župnij. Na pobudo Rev. Bombacha smo se zavzeli, da si ustanovimo Zvezo društev Najsv. Imena vseh štirih župnij. Sklenili smo, da bomo odslej priredili vsaj vsako leto enkrat skupen shod in na ta način ojačili zanimanje za ta društva. Vodstvo te nove ustanove je prevzel g. kanonik Oman. Tako je sprožena ideja takoj prešla tudi v dejanje. Izvolili smo si centralni odbor izmed odbornikov vseh štirih društev in se takoj lotili dela.

Prva seja tega centralnega odbora se je vršila dne 30. maja v Newburgu. Na njej smo govorili še v prvi vrsti o organizaciji sami, na prihodnji seji, ki se ima vršiti dne 4. julija ob desetih dopoldne pri fari Matere božje v Collinwoodu, bomo pa podrobneje določili smernice za skupno delo.

Podpisani sem dobil nalogo, da poročam javnosti o tej ustanovi. Z veseljem sem sprejel to in s tem prvim poročilom želim vsaj to povedati, da vendar nismo tako zaspani, kot se nekaterim zdi. Namen te naše Zveze je seveda ta, da zdramimo zlasti med našimi možmi kato-

liško zavest. To bomo dosegli v prvi vrsti, če najprej vsak samega sebe dvigne k bolj resnemu katoliškemu življenju, drugim pa pridigajmo predvsem z dobrim zgledom. Naš zgled naj bo magnet za druge, da se pridružijo našim vrstam vsi, ki čutijo v sebi, kaj ima pomeniti dostojanstvo katoličana.

Od posameznikov naj duh prerojenja seže v organizirane vrste in pomaga doseči, kar se z dobro voljo doseči da. Naj bomo sami zase še tako dobri, organizacija nam je potrebna. Šele v skupnosti je prava moč. Vsakemu je olajšano delo na samem sebi in na drugih, ako se zaveda, da ni sam, temveč ima za seboj in ob sebi močne vrste enako mislečih tovarišev. Saj vemo in vidimo, kako se strinjajo in organizirajo vrste tistih, ki so si postavili napačne ideale za svoje življenjske cilje. Ali naj katoličani zostanemo in trosimo svoje sile vsak zase, vsak po svojih posebnih potih?

Ne, ne sme biti tako. Postanimo katoliško-radikalni. Združimo se vsi v eno samo močno četo pod zastavo Najsv. Imena. Pod to zastavo bomo močni, čeprav se bo marsikaka nasprotna sila uprla vanjo. Toda mi bomo posnemali apostole, o katerih je pisano, da "so odhajali veseli spred velikega zбора, ker so bili vredni trpeti zasramovanje za Jezusovo ime." (Dej. ap. 5, 41—42.)

OBLETNICA KRONANJA PODOBE MATERE B. NA AMERIŠKIH BREZJAH.

Obhajamo vsako leto to obletnico prvo nedeljo meseca julija. Zato prihaja redno veliko romarjev prvo nedeljo v juliju na Ameriške Brezje. Tako bo tudi letos prvi in glavni romarski shod pri nas to nedeljo. Mnogi častilci Marijini so se že priglasili za ta shod. Pri groti bo ob 11. uri — novi čas — slovesna služba božja z govorom in vse drugo po navadi.

V ponedeljek 4. julija bo pa ob desetih spominsko duhovno opravilo kot prva obletnica po nadškofu Jegliču. Zato vabimo vse častilce pokojnega velikega očeta slovenskega naroda za 4. julij na ameriške Brezje.

Očetje franciškani.

ALI SMEMO BARAGO ČASTITI?

P. Hugo.

SLIŠIM, da so Baragovi častilci zadnje čase nekam zmešani. Od ene strani dobivajo pobudo, naj se mu v svojih stiskah priporočajo, da ga Bog s čudeži poveleča in tako pokaže, da ga želi videti na naših oltarjih. Na drugi strani jih pa svare, naj bodo glede njegovega češčenja previdni, da mu bodoče oltarske časti ne pokvarijo. Tako mnogi ne vedo kako in kaj bi, kaj je prav in kaj ni prav. Naj tedaj to zadevo malo pojasnim.

1. KAJ JE ČEŠČENJE?

Češčenje je čast izkazana drugemu radi njegove nadkriljujoče odličnosti. Ta odličnost, radi katere se mu klanjamo, je ali naravna ali nadnaravna. Če se mu klanjamo radi njegove naravne, splošne ali posebne odličnosti, je to civilno češčenje, o katerem tu ne govorim. Ako se mu pa klanjamo radi njegove nadnaravne odličnosti, je nabožno češčenje, ki edino pride tu v poštev.

2. KOLIKERO JE ČEŠČENJE?

Ker nadnaravna odlika češčenja vrednih oseb ni enaka, tudi njih češčenje ni enako. Bogtroedini, Bog-človek, Evharistični Jezus, so posebljena odlika. Njim pristoji češčenje, ki ne gre nikomur drugemu. Pristoji jim božje češčenje, za katerega Slovenci niti pravega izraza nimamo. Latinsko se to češčenje imenuje "cultus latriae".

Za temi je najodličnejša Marija, Mati božja. Tudi njej kot taki pristoji posebno, med stvarmi samo njej lastno češčenje, za katero prav tako nimamo primerne izraza. Po latinsko mu pravimo "cultus hyperduliae". Na tretjem mestu so ostali božji odličniki, angeli in svetniki, to je vsi, ki so že pri Bogu. Tem pristoji češčenje, ki ga po latinsko imenujemo "cultus duliae". In samo o tem imamo v našem slučaju podrobneje govoriti.

Tudi češčenje svetnikov je dvojno. Prvič

javno. To je tisto, ki se izkazuje svetnikom v imenu Cerkve, po njenih pooblaščenih in po od nje potrjenem, takozvanem liturgičnem načinu. Drugič zasebno. To je ono, ki se jim ne izkazuje v imenu Cerkve, ne po njenih pooblaščenih kot takih, niti na potrjen in predpisan liturgičen način. Javno in liturgično se smejo, vsaj danes, častiti samo od Cerkve proglašeni svetniki. In sicer splošno, po vsem svetu le svetniki v ožjem pomenu bsede, ne pa "blaženi". Blažene smemo javno častiti le na nekaterih, od Cerkve določenih krajih (škofijah, redovih) in na način, ki ga je Cerkev posebej dovolila. Takih pa, ki so sicer umrli v sluhu svetosti in je upanje, da bodo prej ali slej proglašeni za blažene in svetnike, JAVNO ne smemo častiti.

Tu lahko opozorim na neki razloček, čeprav za nas nima posebnega pomena. Da takih, ki niso bili od Cerkve proglašeni za svetnike ali blažene, ne smemo JAVNO častiti, je odredil papež Urban VIII. 15. marca 1625. A ta odredba, kakor druge slične odredbe cerkvenega prava, je imela veljavo le za naprej, ne pa za nazaj. Ta papež sam je izrecno izjavil, da če so kakega še nekanoniziranega služabnika božjega že pred tem časom javno častili, ga smemo še nadalje častiti. Nobenega pa ne, ki je v sluhu svetosti umrl po tem času in mu od Cerkve še ni bila priznana čast oltarja. Med slednje spada seveda tudi naš Baraga.

Ko bi mi tedaj Baragi izkazovali kakoršnokoli javno češčenje, bi ravnali proti cerkvenim odredbam in bi mu z ozirom na njegovo oltarsko čast v resnici bolj škodovali kot koristili. Kajti splošni svetniški proces, ki sem ga svoj čas obširno razvil, (gl. Kol. A. M. 1933 str. 110 sl.) vsebuje en dodaten proces, latinsko imenovan "de non cultu". Njegov namen je potom prič ugotoviti, da se dotičnemu kandidatu za oltarsko čast dotlej ni izkazovalo nikako javno češčenje. Ako bi se kaj nasprotnega ugotovilo, to je, da se mu je že dotlej izkazovalo javno češčenje, bi celotni proces zastal. Pač pa se nekanoniziranim služabnikom božjim, kot je naš Baraga, lahko izkazuje ZASEBNO češčenje. To ne bo ovrlo njegove kanonizacije, ampak jo bo pospešilo.

S tem bi bil podan načelen odgovor na stavljeno vprašanje: Ali smemo Barago častiti? Kratko lahko odgovorimo: Javno ne, zasebno pa! Tedaj imajo tako oni, ki pravijo, da ne, in

oni, ki pravijo da, vsak svoje pravo, vsak z drugega stališča. Zmeda je nastala le radi tega, ker ne eni ne drugi niso primerno poudarili razločka med JAVNIM in ZASEBNIM češčenjem. Prezrli so meje med obema. Toda s tem načelnim odgovorom bi bilo zlasti preprostemu ljudstvu, ki želi in potrebuje jasnosti, malo pomagano. Moram preiti še v podrobnosti.

3. V ČEM OBSTOJI JAVNO ČEŠČENJE?

Javno češčenje, ki se služabnikom božjim, kot je naš Baraga, ne sme izkazovati, se lahko na različne načine goji. Da se pa ne bo gojilo na tak način, ki bi vzvišeni zadevi glede Barage več škodoval kot koristil, naj na podlagi vprašanj, ki jih stavi preiskovalni sodnik pri dodatnem svetniškem procesu de non cultu, nakratko povem, kaj vse se smatra za javno češčenje. Za javno češčenje se smatra:

1. Predstavljati dotičnega služabnika božjega s takozvano gloriolo ali svetniškim sijem okrog glave, na sličicah, slikah, kipih, kipih in sohah, ali s kakršnikoli znamenjem, ki bi pomenilo prepovedano češčenje.

2. Izpostavljanje pod št. 1. omenjene spominke na kakem sv. kraju, določenem za javno bogoslužje, cerkvah, kapelah, pred njimi prižigati lučke in jih v procesiji okrog nositi.

3. Njih telesne ostanke ali relikvije izpostavljati javnemu češčenju, jih hraniti med svetniškimi relikvijami, pred njimi prižigati lučke in jih v procesiji okrog nositi.

4. Na grobovih služabnikov božjih postavljati njih podobe in kipe ter tam prižigati lučke, obešati kaka ex vota, zahvalne tablice za uslišane prošnje in podobno. Take stvari se lahko hranijo v kaki zasebni shrambi. In dobro je, da se shranijo, ker so priča sluha svetosti. Le javno jih izpostavljati je prepovedano.

5. Naj bo svetost kakega služabnika božjega še tako očitna in jasno izpričana, se mu ne sme nikoli pridevati naslov: sveti, blaženi. Do neke stopnje apostolskega procesa niti častitljivi, ampak le služabnik božji. In to ne v govorjenju ne v pisanju.

6. Tudi glede takozvanih čudežnih uslišanj in njih objav je treba previdnosti. Prvič ne vsako uslišanje takoj kot čudež razbojnati. Potem pa v smislu omenjenega odloka papeža Urbana VIII. končno sodbo o vseh teh "čudež-

nih" uslišanj prepustiti edino merodajni avtoriteti, sv. cerkvi. Ta izjava bi morala biti po vseh takih objavah izrecno dostavljena.

To so načini javnega češčenja, glede katerih morajo zaprisežene priče pri procesu de non cultu dati odgovor. Če je ta zadovoljiv, to je, da oltarskega kandidata na ta način dotlej niso častili, mu je s tega stališča odprta pot do oltarja. Takega češčenja Barage se moramo tedaj ogibati, da mu poti do te časti ne bomo zastavili.

4. V ČEM OBSTOJI ZASEBNO ČEŠČENJE?

Tudi zasebno češčenje, ki je služabnikom božjim lahko izkazujemo ter jim z njim pomagamo do oltarske časti, je lahko različno. Naj omenimo nekatere dovoljene načine tega češčenja:

1. V svojih dušnih in telesnih potrebah se lahko obračamo nanje, da nam, ako je volja božja, pomagajo in po isti božji volji sebe poveličajo na zemlji. A v dosego njih poveličanja pred Cerkvijo na zemlji je treba, da se obračamo le nanje. Kajti ko bi svojo zadevo priporočil hkrati več služabnikom božjim, kanoniziranim in nekanoniziranim, in bi bili res čudežno uslišani, bi ne vedeli, kateremu gre prav za prav to čudežno uslišanje v kredit. Za beatifikacijo in kanonizacijo so potrebni čudeži, na priprošnjo dotičnega kandidata oltarja storjeni.

2. Da se lahko z večjim zaupanjem obračamo do dotičnega služabnika božjega, imamo doma lahko obešeno njegovo podobo, postavljen kip, kjer opravljamo svojo pobožnost. Kakšne smejo te podobe ali kipi biti, je bilo zgoraj (3. 1.) povedano.

3. Če ima kdo kakršnokoli relikvijo tega ali onega služabnika božjega, jo lahko časti, nosi pri sebi, opravlja pred njo svoje zasebne pobožnosti, ali sam, ali cela družina, ali kaki drugi njegovi prijatelji z njim. Prav tako jo lahko drugim posodi, ki bi radi kako milost izprosili na priprošnjo dotičnega služabnika božjega.

4. Tudi to je še v skladu s cerkvenimi predpisi, čeprav morda malo nevarno, ako se v cerkvi z duhovnikom na čelu opravlja kaka pobožnost za kanonizacijo dotičnega. Je lahko sv. maša, devetdnevnic, ali kaj drugega. Kajti to, samo na sebi javno češčenje, ne velja dotičnemu služabniku božjemu, ampak Bogu, Mariji za njгово poveličanje med nami. To je treba

ljudem pojasniti in za to priliko ne izpostavljati kakih okrašenih podob služabnika božjega.

5. Izrecno je tudi dovoljeno, njegovo podobo, seveda brez svetniškega sija, ali drugih znamenje češčenja, dati v barvano okno ali jo na kako cerkveno steno naslikati. Tako bi bilo popolnoma v skladu z apostolskimi dekreti, če bi n. pr. novi predsednik Baragove Zveze, Rt. Rev. kanonik John Oman, v svoji novi cerkvi omislil tako barvano okno. In ko bi kdo dal slikati cerkev, bi prav tako lahko ovekovečil kak prizor iz Baragovega življenja.

6. Če govorimo ali pišemo o Baragi, ga v pravilnem cerkvenem smislu naslavljajmo: služabnik božji. Ne bi bilo pravilno: Častitljivi služabnik božji. Kajti ta slednji naslov pristoji le onim, katerih junaške čednosti so bile uradno in javno potrjene, kar se zgodi šele proti koncu apostolskega procesa, pred posebnim procesom o čudežih.

S tem je, upam, podan tudi podroben odgovor na stavjeno vprašanje, v kolikor je potreben za pojasnenje nastale zmede. V začrtanih, dovoljenih in priporočljivih mejah se pridno in zaupno obračajmo na Barago v svojih stiskah in potrebah. Prosimo pa tudi Boga, Marijo in svetnike, da bi nam naklonili od Cerkve priznane patrona in advokata naše krvi, pred čigar oltarjem se bomo v svojih božjih hišah lahko javno zbirali, mu peli čast in ga prosili varstva.

ZAHVALE.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za
zboljšanje v moji bolezni.

Agnes Pogorelc.

Se zahvaljujem Mariji in božjemu služabniku
Frideriku Baragi za uslišano prošnjo.

Agata Antolich.

Javno se zahvaljujem božjemu služabniku
Frideriku Baragi za ozdravljenje bolezni moje-
ga sinčka Friderika. To se je zgodilo lansko le-
to meseca aprila.

Terezija Lesar.

Zahvaljujem se Materi božji in sveti Tere-
ziki za vrnjeno zdravje.

Rose Dreščik.

NAPOVED O NOVEM KOLEDARJU

P. Bernard.

SPET je treba misliti na Koledar. Dobre tri mesece, pa ga bo treba razpošiljati. Tako upamo kljub raznim neprijetnostim, ki so in bodo zopet združene s tem delom.

Ne smete pa misliti, da šele zdaj pričenjamo s pripravami za Koledar. O ne, saj ima tiskarna že skoraj tretjino člankov postavljenih. Prvi dve poli se bosta tiskali že meseca julija.

Zdaj ste pa radovedni, kaj se bere na tistih straneh. Naj povemo, da obeta biti letošnji Koledar zopet prav lep in zanimiv. Pa ne ravno v tistem smislu ko lanski. Kakor kaže, bo letos imel največjo besedo v njem — P. Hugo Bren. Ali je to slaba novica? Gotovo ne bo nihče kaj takega dejal.

Dobra novica je že zato, ker smo se lani ob izhajanju Koledarja bali, no, saj veste vsi, česa smo se bali. Ne moremo reči — žal, da ne moremo — da je P. Hugo zdaj zdrav. Vendar ni toliko bolan, da bi ne mogel več — pisati. Morebiti bi marsikdo na njegovem mestu mislil, da ne more. Toda P. Hugo ni iz takega testa. Kadar ne piše lahko, piše težko, piše pa le. In tako je večino svojega časa v teh zadnjih mesecih porabil za pisanje. Mnogo zanimivega je napisal za Ave Marijo, za Koledar in še za kam drugam. Po vsem tem ni težko reči, da tudi letošnji Koledar obeta biti nekaj odličnega.

S tem pa ni rečeno, da mora imeti samo P. Hugo besedo. In to hočem tu povedati. Kdor želi, da bi kaj njegovega prišlo v Koledar, naj hiti. Urednik bo vedno zaposlen, to že kar naprej ve. Zato mora hiteti in zgodaj biti pri stvari. Kdor bo pozno poslal in dobil odgovor, da je prepozen, naj se takrat spomni tegale opozorila.

Posebno se pa ob tej priložnosti priporočamo za nabiranje oglasov. Kdor količkaj more, naj pošlje vsaj en oglas. Zastopnikom smo poslali nabiralne pole. Pristrčna hvala vsem, ki se boste odzvali. Ako bi še kdo drug mogel kaj storiti, naj piše in naroči kako nabiralno polo.

Torej ne pozabimo, da se naš novi Koledar že mesi, že vzhaja, se že peče!

STOLETNICA ROJSTVA ŠKOFA TROBCA

P. Hugo

DNE 10. jul. bo minilo 100 let, kar so pri Gugljevih v polhograjski dolini dobili novega muzikanta v hišo in mu dali pri sv. krstu ime Jakec. In ta Jakec je bil poznejši škof v St. Cloudu, Minn. Most Rev. Jakob Tro-

bec, D. D. Domovina se bo ta dan spomnila svojega velikega sina, ki jo je v tujini proslavil. Na pobudo tako razborito agilne "Rafaelove družbe" v Ljubljani mu bodo na rojstnem domu vzdali spominsko ploščo. Nato bo pa "Izseljenska zbornica" razmotrivala, kaj bi se dalo še storiti v blagor našega izseljenega naroda. Spominski dan bo zaključila slavnostna akademija v čast delegatov. Zastopana bo tudi Amerika po letošnjih posetnikih domovine. Mislím, da bi ne bilo prav, če bi se tudi ameriški Slovenci ne spomnili te stoletnice svojega tako visoko odličnega rojaka.

Ni moj namen tu razviti slavljencevega celotnega, tako bogatega življenja. To je kmalu po njegovi smrti 14. dec. 1921 storil naš marljivi

in spretni življenjepisec prelat Rt. Rev. John L. Zaplotnik, J.C.D. v Kol. Ave Maria 1923. Le na eno izrazito, naravnost edinstveno potezo njegovega življenja naj opozorim. On je bil živa podoba idealne vezi, ki mora izseljenca vezati z domovino-materjo. Nihče naših izseljencev pred njim in, lahko rečemo, tudi nihče za njim ni te zveze tako idealno pojmoval kot on. To nam priča že njegova znana rečenica:

"Domovina je naša mati, Amerika naša nevesta."

Očividno se mu je ta rodila ob svetopisemskih besedah: "Zaradi tega bo zapustil človek očeta in mater in se bo držal svoje žene in bosta dva eno telo." (Ef. 5. 31.) Le da je ženo z nevesto nadomestil. Ko si fant izbere nevesto in potem, ko postane njegova žena, svojo ljubezen, ki je bila dotlej pred vsem v materi osredotočena, razdeli med njo in nevesto. Da, ko bi bilo treba med obema izbirati, bi se odločil za nevesto, odnosno ženo. Postava narave je taka in božja postava je ne obsoja, ampak potrjuje. A človeško srce je dosti prostorno za obe in še za neizmerno več. Naravna in božja postava mu narekujeta: Ljubi obe, kakor obe ljubita tebe. Kdor potem, ko si je izbral nevesto ali se oženil, za mater, ki ga je prej ljubila nego nevesta ali žena, nima več srca, je ljubezen, to božansko hčerko, oskrunil, na eni strani s preveč, na drugi strani s premalo.

Je nekaj sličnega z ljubeznijo do domovine-matere in do domovine-neveste, ki si jo je kdo izbral. Dokler se je grel v toplem naročju domovine matere, je bila vsa njegova ljubezen njej posvečena. Ko se je pa obrnil v tujino in si tam izbral nevesto, novo domovino, svojo domovinsko ljubezen razdelil med obe. Civilno, bi dejal, se celo razporoči od domovine-matere in se zaroči z domovino-nevesto. Z drugimi besedami, odpove se državljanstvu domovine matere in sprejme državljanstvo domovine neveste. Ne pa moralno. Obe sta mu dragi, za obe je prostora v njegovem srcu. Ako ne, če pozabi na domovino mater in jo prezira, je oskrunil ljubezen do domovine, to prav tako božansko hčerko, na eni strani s preveč, na drugi s premalo.

Takih oskrunjevalcev domovinske ljubezni je tujina često priča. Marsikoga je v objemu domovine-neveste, kamor se je priženil in se mu bolje godi kot v objemu domovine-matere, te naravnost sram. Ko bi mogel, bi jo zatajil. On

posnema tistega dijaka, ki je svojega mestnega sošolca povabil k sebi na počitnice. Odzval se je njegovemu vabilu. Ko je prišel, ga je našel ob vaškem potoku pri materi, ki je tamkaj prala. Vpraša ga, kdo je tista žena. Pa mu odgovori: "O, to je naša dekla!" Sram ga je bilo matere, preproste kmetčke ženice. Zgodovina ne pove, če ga je mati slišala. A če ga je, so ji gotovo solze kapale v potok; gorak, pa obenem tako ledeno mrzel poliv na njene sladke sanje o bodoči novi maši, kateri so bile posvečene vse njene misli in žrtve. Taki nehvaležni otroci so oni izseljenci, ki za domovino-mater nimajo več srca.

Škof Trobec ni bil te vrste sin domovine matere. Ljubil je izbrano nevesto Ameriko. Docela se je prilagodil njenim lepim vzorom in običajem. Njena govorica mu je tekla kakor rojenemu Amerikancu. A se je vedno zavedal, da ga je domovina-mati prej ljubila nego pozneje izbrana nevesta. Zato ji je njeno ljubezen s hvaležno in prisrčno ljubeznijo vračal tja do groba. Nad pol stoletja je preživel v objemu domovine neveste. Toda cela ta, v človeškem življenju posamnika dolga doba, ni bila v stanu ohladiti njegove ljubezni do domovine matere in jo potisniti v kak prevžitkarski kot. Zopet in zopet mu je srce zakoprnelo po njej. Kljub številnim poslom, v katere je bil vedno zakopan, se je zopet in zopet iztrgal iz objema neveste, da pohiti v objem matere in utrdi vez ljubezni do nje. In še kolikor mogoče veliko sorodnikov je peljal s seboj, da bi isto storili. Ko mu je škofijska mitra pretežka postala in jo je kot aktiven škof odložil, je šel med svoje rojake k sv. Štefanu v Brockway uživat zaslužen pokoj. Tam je našel še košček domovine-matere, v vsej njeni tako dragi mu domačnosti. O, tam se bo dalo tako sladko počivati kot v zemlji domači.

Pred dvema leti je bilo, ko sem se odtegnil žgoči in paleči chicaški vročini ter se za par dni potegnil med te pionirske slovenske gorjance. Večino sem našel že na božji njivi. Ob blagodejnem večernem hladu, ko je ravno Ave zabrnal preko pokopališča, sem stal ob grobu škofa Trobca. Spomnil sem se njegove rečenice: "Domovina je naša mati, Amerika je naša nevesta." Takrat sem se prvič poglobil v njen globoki pomen in se živo, kot nikoli poprej, zavedel, da je bil on njena živa podoba. Že takrat sem skle-

nil, da ga bom ob prvi priliki kot takega vsem izseljenim rojakom za vzor postavil.

Ta prilika se mi je zdaj ponudila. Ko bi mogel, bi za stoletnico njegovega rojstva zbral na njegovem grobu vse rojake in jim ob tem vzoru na posvečenih tleh govoril o posvečeni ljubezni do domovine neveste in domovine matere. Ker mi pa to ni dano, naj jim tem potom povem, da kdor v objemu domovine-neveste pozabi na domovino-mater in jo morda še v kakem prevžitkarskem kotu svojega srca težko gleda, zasluži, da se ona nad njim tako grenko razjoka kakor se je mati onega dijaka. Naš vzor pa bodi po zgledu škofa Trobca: Naša ljubezen tebi, nevesta, ki si nam dala belega kruha! A naša ljubezen tudi tebi, mati, ki si nam rezala črnega, pa tega s tem večjo ljubeznijo!

SOLSKA SESTRA UMRLA.

Sestro M. Dominiko Gerčar, otroško vrtnarico šole sv. Štefana v Chicagi, je Bog poklical po večno plačilo. V bolnišnici sv. Antona je dobojevala svoj zadnji boj in upamo, da je prejela krono zmage, saj jo je sodil Tisti, kateremu je zvesto služila v Njegovih najmanjših. Njena lastna mati ji je v zadnji uri brisala mrtvaški pot s čela in ujela tudi zadnjo solzo, ki jo je s. Dominika potočila na zemlji. Njene redovne sosesestre so jo pa podpirale z molitvijo.

Vsi vemo, da je bila s. Dominika tiha, skrita duša, ki je zvesto vršila svojo dolžnost. Zato jo je Bog poplašal koj, ko je zatisnila oči. Smela je ležati v cerkvi na mrtvaškem odru, kar je privilegij duhovnikov. Tako je bila deležna molitev, ki imajo, opravljene v cerkvi, večjo vrednost. In koliko sv. maš je dobila! Globoko v srce nas je ganila tolika dobrota št. Štefančanov in njih umevanje verskega življenja . . . Zelo, zelo smo bile vesele, da ni niti eden poslal rož, ki uvenejo, a duši nič ne koristijo. S. Dominika bo gotovo za nje prosila pri Bogu in jim povrnila to ljubezen, ki se je pokazala v dejanju. Tudi tistim mnogoštevilnim, ki so se udeležili njenega pogreba, bo povrnila z nebeškimi darovi . . . Vsem, ki so jo poznali, in tudi tistim, ki še nikoli niso slišali o nji, jo priporočamo v nadaljnjo molitev. Če še trpi v ječi vic, ji bodo molitve vernih pripomogle k skorajšnjemu gledanju Boga "iz obličja v obličje". Naj počiva v miru!

Šolske sestre.

ZA 60-LETNICO REV. KAZIMIRJA ZAKRAJŠKA,
ustanovitelja našega lista in Koledarja.

P. Evstahij Berlec.

Mati slovenska, verna žena,
blaga, delavna, poštena,
narodu pogumno dala
cvet otrok je, srčno kri.
Vse je Bogu darovala
in nebeški Materi.

Bodi hvaležno pozdravljen
dragega slavljenca god!
Šestdesetletni spomin:
rojen bil vrli slovenski je sin,
vzornik, na svečnik postavljen.
Njega izbral je Gospod.

Delavni oče Kazimir!
Dušam goreč in blag pastir
ste povsod in slednji čas.
Ljudstvu ste lajšali trpljenje,
zanj ste naš list in Koledar
srčno poklicali v življenje.

O, za vse, kar ste storili za nas,
bodi Jezus, božji Vrtnar,
Vam bogat plačnik!
Nam je Vaše delo — spomenik.

V SPOMIN PREVZVIŠENEMU GOSPODU NADŠKOFU
DR. ANTONU B. JEGLIČU

P. Evstahij.

Živeli dolgo ste med nami,
o knez in oče ljubljeni!
Pa zdaj, ko truplo v grobni jami
— kot seme v zemlji — lahko spi,
tak bridko čutimo ločitev. —
Mogočen spev je src molitev,
solze hvaležnosti teko:
"Naj večni delež bo nebo!"

Na zemlji ste svoj križ nosili,
za nas trpeli noč in dan,
za nas molili ste, Premili —:
trpljenje, delo ni zaman!
Pošilja k Bogu vzdihne vroče
vse verno ljudstvo žalujoče:
"Plačilo rajsko daj, Gospod,
saj k Tebi vodil naš je rod!"

CVETJE MED TRNJEM

Povest iz življenja.

Priredil B. A.

(Dalje.)

HENRIKA sem našel samega doma. Povedal sem mu vse Anitine doživljaje z Lordom Ventonom. Da sta hodila njegova žena in Lord Venton skupaj v gledališče, to je moral itak vedeti, če le ni hotel biti namenoma gluhi in slepi. Sedaj bo vedel še precej več in gotovo nastopil kot mož ter prepovedal potepuškem Angležu vstop v svojo hišo. Tako sem si obetal na tistem, ko sem pripovedoval prijatelju Anitino zgodbo.

Zgodilo se je pa nekaj povsem drugega. Henrik je ostal miren in moja novica ga vsaj na videz ni prav nič zadela. Najmanjšega razburjenja ni pokazal. Zakril si je obraz z obema rokama in globo vzdihnil.

“Lojze moj, kdaj bo moja nesrečna duša našla nekaj pokoja? Vsepovsod sem iskal malo sreče in miru, pa sem zaman iskal.”

Hitro sem odgovoril:

“Da, Henrik, vsepovsod si iskal miru in zadovoljnosti, samo tam je nisi iskal, kjer bi jo lahko našel. Pri Bogu in njegovi Cerkvi.”

Trudno je stresel z glavo.

“Stara pesem, Lojze. Saj veš, da ne morem. Tudi veš, kako rad bi, če bi mogel.”

Zaobrnil sem pogovor.

“Da ti torej povem, veseli me, da sem pregledal Ventonov značaj.”

“O, moj Bog! Da mora biti dom mojega očeta onečaščen s prisotnostjo te nesrečne golazni. Veseli me, da si mi še o pravem času odprl oči. Trdno sem odločen, kaj bom storil. To vetrnjaško življenje moje žene mora še nocoj vzeti konec — ali bova pa šla narazen.”

“Ampak, prijatelj moj, vest ti ne bo dopustila, da samo zavoljo teh reči zapodiš ženo od sebe. Saj veš, kako je ta reč.”

Z globoko resnobo je odgovoril:

“Povej mi, Lojze, kje je božji ali človeški zakon, ki ukazuje človeku, da mora živeti življenje, polno muk in trpljenja. Kar se pa tiče cerkvenih postav, pa sploh ne razumem, kako me morejo vezati, ko ne verjamem v krščansko vero. To je stvar, ki jo hočem rešiti še nocoj. Vprašanja glede vere same itak ne bom nikoli rešil, to vidim. Ako se moja žena ne more sprijazniti z mirnim življenjem poleg mene brez razkazovanja in veseljačenja, je edin izhod ločitev. Saj sem ji naprej vse povedal, kaj bom pričakoval od nje.”

Na tistem me je veselilo, da se je vendar dvignil iz svoje neobčutljivosti, ki jo je kazal v začetku. Previdno sem tipal dalje.

“Tvoja žena je najbrž sedajle doma, ali ne?”

“Ne, ni je doma. Že zgodaj zjutraj je odšla v Pariz. Če se ne motim, je šla obiskat tvojo malo varovanko. Toda ker praviš, da tudi ti prihajaš od tam in da je ona bila pri Aniti precej pred teboj, bi pač morala biti že davno doma.”

“Ali veš, Henrik, kje živi ta nesrečni Lord Venton?”

“Ne prav za gotovo. Zdi se mi pa, da v hotelu Bristol. Vsaj spominjam se, da je večkrat govoril o tem hotelu.”

Dvignil sem se na odhod in dejal:

“Naj že bo, kakor hoče. Srčno pa želim, da bi bilo že kmalu konec teh tvojih družinskih križev in težav.”

“Kolikor se mene tiče, dragi moj, sem prepričan, da jih je že konec. Vprašanje ostane samo, če bo prišel med naju mir ali ločitev. To je moj trden sklep.”

Podala sva si roki in poslovil sem se. Počasi sem korakal proti župnišču in nobena slutnja se ni oglasila v meni glede na nadaljnji razvoj zapletenega položaja.

Pozno je že bilo, ko sem prišel v svojo sobo. Sedel sem in se lotil brevirja. Ko sem končal, sem si prižgal cigaro, sedel k peči in začel pre-mišljevat o Aniti. Misel mi je segla prav tja nazaj do tistega dne, ko sem bil našel otroka v gostilni pri črnem mačku. Spomnil sem se pi-sma in fotografije, ki ju je Anita mati pustila tam obenem z otrokom. Ne pisma ne slike ni-sem pogledal nikdar več od tistega časa. Oboje je ležalo v moji miznici že dobrih osem let. Ne vem, kaj mi je bilo, da sem se sedaj naenkrat spomnil teh papirjev. Še več! Nekaj me je gnalo, da jih privlečem na dan in si jih zopet enkrat ogledam. Globoko v srcu sem se čudil, odkod ta sila v meni, pa sem se potolažil z misli-jo, da sem doživel v teh letih že dolgo vrsto čud-nih reči. Naj pa bo poleg vsega drugega še to.

Segel sem v miznico in privlekel koverta iz nje. Fotografija se je zmuznila iz koverte in padla na tla. Po besedah v pismu je bila to slika Vincenca Delaruja, Anitinega očeta, ki je pu-stil njo in mater v največji sili in stiski. Večkrat sem že tuhtal, če sta bila poročena ali ne. Po-skušal sem dognati, toda bilo je nemogoče. Edi-no Vincenc sam bi vedel povedati, če ni bil že tudi on mrtev. Toda mrtev ali živ, kje ga bom srečal, da bi spregovoril z njim?

Pobral sem fotografijo in jo po osmih letih spet enkrat pogledal. Spomnil sem se, kako sem že pred osmimi leti dvomil, da bi slika kazala Francoza. To je bil tudi sedaj moj prvi vtis. Po osmih letih sem toliko boljše poznal francoski izraz v obličju ljudi. Zato se je moj prvi vtis sedaj kaj hitro spremenil v prav trdno prepri-čanje.

Še več. Bolj ko sem gledal sliko pred se-boj, bolj se mi je dozdevalo, da me gledajo iz nje neke znane poteze. Posebno v očeh je bilo nekaj, kar me je vse bolj zajelo kot prvič. Kje na svetu sem videl te oči? In ta zaničljivo vzvi-šeni nasmešek okoli ustnic . . . ?

Tedaj se mi je posvetilo.

“Ljubi Bog! Ali je to mogoče? Lord Venton!”

Toda preveč je bilo čudno, da bi mogel sam sebi takoj verjeti. Primerjal sem še in še.

Da, te oči so bile Lordove, ako le ni na svetu še drug tak človek. In Lordova so bila ta usta s tistim prezirljivim nasmeškom. Seveda, slika je morala biti vsaj osemnajst let stara, ako ne

več. In Lord Venton je moral imeti okoli pet-deset let, ko sem ga prvič srečal.

Potem sem skušal uganiti, kakšno je bilo njegovo življenje v Parizu v teh zadnjih dveh desetletjih. Človek, ki je zgubljenec pri pet-desetih, je moral stopiti na kriva pota že mnogo poprej. Čez noč nihče ne postane baraba.

Že ko sem ga prvič videl, sem dobil vtis, da ni veliko moža v njem. Kar sem pozneje videl in slišal, je prvi vtis samo potrdilo. Kako čud-no, da mora tako lep značaj kot je Anita, imeti tega človeka za — očeta . . . Mislil sem si, da je pač vse, kar je imela na sebi lepega, podedovala po materi. Zakaj Ventonovega prav gotovo ni bilo ničesar na njej.

Moj Bog! Kam privede človeka strast, če se ji brez brzdanja prepusti.

Spomnil sem se diamantne krone, ki jo je grdun dal Aniti. Tako jo je torej nameraval premotiti in spraviti v past. Toda Bog je čuval nad njeno nedolžnostjo. In svojo lastno hčer-ko je skušal nesrečnež speljati v nečedne mreže. Edina olajšujoča okoliščina zanj, da nesrečnež tega ni vedel.

Iz dna srca mi je priklopela molitev:

“Bog, daj mi moči, da spravim to kačo iz Pariza!”

Vzel sem klobuk in skoraj tekem na cesto.

“Da, moj dragi Lord, zakuril ti bom pod nogami ali pa vsaj rešil nesrečno žensko bitje iz tvojih krempljev.”

Imel sem čas premišljevat med potjo v Pariz.

“Kaj pa, če me podobnost na sliki vara? Toda bodi, kakor hoče. Naj se izkaže resnica. Ako bo mogel gledati fotografijo z mirnim obličjem in poslušati zgodbo o Aniti brez vznemir-jenja, bom verjel, da je res le Lord Venton in ne tudi Vincenc Delarue. Da bi se znal tako po-narediti, kaj takega si skoraj ne morem misliti..”

S takimi mislimi sem hitel v Pariz. Sedeč na vlaku sem se skušal zamisliti v prizor najine-ga bližajočega se srečanja. Ali je varno zame, preprostega duhovnika, da se sestanem s tem človekom na samem in mu v obraz povem, kaj mi je znano iz njegovega življenja? Zapeljivec, pešuštnik — vsaj v mislih, če že ne v resnici — ali si bo tak človek delal težko vest ob poskusu, spraviti me s sveta? Če si ne bo upal drugače dobiti od mene pisma in fotografije — ali ne bo skušal izpihati dušo iz mene?

To premissljevanje mi je prineslo novo odločitev.

“Ne, Lord Venton, ne boš! Čeprav sem samo rimski far, kakor me tako rad nazivlješ, igral bom s teboj zadnjo karto in — igro dobil.”

Kako naj pridem do primerne orožja, da se bom branil? Drug me ne bo, če se sam ne bom. Nobene priče ne sme biti zrazen, da ne vržem Henrikove časti na cesto. Hotel sem prijatelju prikriti strašno resnico, ako se mi posreči razkrinkati to pošast. In sam Bog daj, da bi se mi to posrečilo, dokler še ni prepozno za rešitev Henrikove žene. Nastopil je odločilni trenutek in niti hipa ne smem zgubiti.

Kakšna strašna dolžnost za delavca v Gospodovem vinogradu! Ali mi jo je poslal le slučaj, ali prihaja od Boga, ali se zgrinja nad menoj neizbegljiva usoda? Karkoli, treba iti na delo.

“Na vsak način moram imeti nekaj v rokah, da se bom branil, če bo treba. Kar tako ne bom spravljal življenja v nevarnost. Ali nima duhovnik prav tako pravice, da se brani zoper krivičnega napadalca, kakor vsak drug človek? Torej moram imeti revolver, da ga v skrajni nevarnosti primerno porabim.”

Tako sem si rekel z vsem prepričanjem. Ampak — kje naj revolver dobim? Da bi si ga šel kupit? Preveč pozornosti bi zbudil v trgovini. Kaj bi si mislil kupujoči svet, če bi videl, kako pariški duhovnik izbira in kupuje revolver . . . ?

Tedaj sem se spomnil, da ima prijatelj Malone čeden revolver. Brž sem ustavil izvoščeka in odbrzel k Malonu. Bil je doma, toda zaposljen pri bolniku. Moral sem čakati. Dolge minute so bile in z nervoznim korakom sem meril čakalnico od okna do vrat, zakaj sedeti in mirno čakati se mi ni dalo. Končno je odprla vrata in se zazrl vame z nagajivimi očmi.

“Ha, Lojze, kaj te pa vrabec nosi po svetu ob tem neumnem času?”

“Prijatelj, ni časa za odgovor. Posodi mi revolver in ničesar drugega ne vprašaj.”

“Posodim naj ti — koga?”

“Nekam moram iti in sicer takoj. Nekam, kjer utegne biti nevarnost za napad. Imeti moram revolver, da se zoper tako nevarnost zavarujem. Daj in ne vprašaj več.”

“Hm, naj me koklja brčne, če sem že kdaj

kaj takega slišal. Hm, revolver, pa tebi, človek božji.”

“Ne utegnem poslušati tvojega čvekanja. Stopi ponj in daj mi ga. Če ne daš, si ga bom moral kupiti ali pa pozneje pridrveti k tebi, da mi zravnaš kosti, ako se mi bo res kaj zgodilo.”

“Veš kaj, človek božji. Počakaj par hipov, da spravim v red teh par starih mrhovin, ki me še čakajo na teh stolih. To bo hitro narejeno. Potem stopim s teboj in bom opravil vse pobijanje namesto tebe, kolikor ga bo pač potrebno. Veš, ta stvar se vse bolj meni spodobi kot tebi. Zdravniku svet ne bo tako zelo zameril, saj veš, na kakšnem dobrem glasu smo, ha, ha!”

“Ne utegnem čakati, Bernard. Ni časa za šale. To minuto mi daj revolver in Bog s teboj!”

S precejšnjim obotavljanjem je segel po orožju in preskusil petelina.

“Ali hočeš samo revolver ali tudi malo svinca zraven? To mi povej, dragi moj razbojnik v kratki kikeljci.”

“To se razume, svinca tudi. Nabij mi revolver in molči!”

Nabil mi je revolver s šestimi patronami in hitro sem ga vtaknil v žep. Malon me je resno posvaril:

“Glej, da se sam ne opališ, duša krščanska!”

“Dobro, dobro, Bernard. Vedi, da se bom poslužil orožja le v skrajni sili.”

Že sem bil na spodnji stopnici, ko me je spet poklical.

“Ali hočeš nekoliko obliža in obvez, da si boš ustavil drvečo kri?”

“Kar obdrži vse tisto zase. Lahko noč.”

Planil sem v kočijo in čez par minut obstal pred hotelom Bristol. Vstopil sem in vprašal, kje bi našel Lorda Ventona.

“Da, gospod ábbe, ravno je doma. Ali želite govoriti z njim? Takoj pošljem fanta ponj.”

“Ni treba, dober znanec njegov sem. Samo številko njegove sobe mi povejte in stopim sam do njega.”

“Pa dobro, pa dobro. Številko 20 v prvem nadstropju.”

Trenutek pozneje sem že potrkal na Lordova vrata.

“Naprej!”

Bil je sam. Sedel je pri peči in bral časopis.

“Dober večer, my lord!”

“Dober večer, gospod!”

Hladne so bile njegove besede. Dvignil se

je s sedeža in me z nemajhnim iznenadenjem gledal.

“Kašnim okoliščinam naj pripisujem čast, da ste me obiskali?”

“Okoliščinam, gospod, ki so zelo resne za vas in za druge.”

Med govorjenjem sem ga prav tako ostro gedal v oči kakor on mene.

“Bodite tako dobri in pojasnite svoje besede.”

“Kot prijatelj gospoda Henrika de St. Piera sem vam prišel povedat, da ne smete nikoli več prestopiti praga njegove hiše. Istotako mora vaše znanje z Henrikovo ženo ta hip prenehati.”

Veliko iznenadenje je gledalo iz njegovih oči. Pa se je kmalu sprevrglo v strupeno jezo. Kri mu je zaplala v lica, ki so bila po navadi bolestno bledičasta.

“S kakšno pravico se vtikate v moje zadeve in mi ukazujete, kaj smem in česa ne smem?”

“S pravico, gospod, ki jo ima vsak človek, da reši svojega prijatelja iz krempljev malopridneža.”

Tudi jaz sem začutil, da mi stopa kri v lica. Njegova jeza se je tako stopnjevala, da mi nekaj hipov niti odgovoriti ni mogel. Ko si je opomogel, je kriknil kot ranjena zver:

“Poberite se iz sobe, gospod, ali vas lastno-ročno vržem ven.”

Nisem se dal ostrašiti. Stal sem trdno na svojem mestu in brez bojazni postavljaj krepke besede:

“Počasi, gospod, počasi. Čeprav sem le zaničevan rimski far, me ne bo nobena stvar ostrašila, da ne bi opravil svoje neljube dolžnosti. Ker ste mi začeli groziti, bom jaz storil istotako. Imam v žepu dokaze za mnoge lumparije vaše preteklosti. Ako jih objavim, boste v eni minuti izključeni iz vsake človeške družbe, če morda izvzamem najnižje plasti človeških izgubljenecv.”

Zaničevalno se je nasmehnil.

“Gospod duhovnik, prav gotovo ste zgrešili poklic. Ako bi bili gledališki igravec, bi vseka-ko imeli dober kruh. Toda nehajva s temi oder-skimi nastopi in takoj se spravite ven. Kar se tiče vaših sramotilnih besed, jih smatram samo za izbruhe blaznega človeka. Poberite se!”

Obstal sem trdno na mestu, kjer sem stal od vsega začetka. Med vrati in pečjo, ob kateri je

stal on. Sredi sobe je bila velika okrogla miza. Stala je prav med njim in menoj. Segel sem po revolverju in ga trdno prijel, toda iz žepa ga nisem potegnil. Tedaj sem zinil usodne besede:

“Vincenc Delarue! Pustil si na cedilu ubogo žensko in šel zapeljevat druge. Lovil si v svoje umazane mreže nedolžna bitja in prešuštoval z omoženimi ženskami. Vincenc Delarue! Dam ti 24 ur časa, da se pobereš iz Pariza, ali pa bo vsa tvoja prijateljska družba zvedela za tvoja peklenska početja.”

To je bila moja zadnja karta in — dobila je igro. Takoj sem videl, da so bile vse moje slutnje resnične. Opotekel se je za hip. Mislil sem, da bo omahnil. Obličje mu je posinelo, oči so se mu zasvetile v pošastnem ognju. Stisnil je zobe in segel z desno v žep. Planil sem:

“Ali se pripravljate na dvoboj?”

Za hip sem obžaloval, da sem bil odklonil Malonove obliže in obveze. Obenem sem pre-mišljeval, kaj bi rekli nekdanji moji profesorji v semenišču, če bi videli gospoda Lojzeta v tem položaju.

Lord Venton je strmel vame naprej in naprej in končno skoraj izžvižgal iz sebe:

“Kaj naj pomeni vsa ta prismodarija? Kje imate dokaze?”

“O, nič ne skrbite. Prav pri rokah so. Pred osemnajstimi leti je bila v Parizu ženska, ki ji imena ne vem. Imela je otroka in ga pustila v gostilni pri črnem mačku. Potem je skočila v reko in utonila. Pri otroku so našli pismo in fotografijo. Moški na sliki je bil Vincenc Delarue. Poleg tega je bilo sto frankov in naročilo, naj se porabijo za otroka. Deset let pozneje ali kaj takega sem jaz naletel na otroka in dobil tudi pismo in fotografijo. Deklico sem odvedel v sirotišče. Sedaj je stara 18 let in živi v tem mestu. Povejte zdaj, ljubi gospod, kako se vam dopade ta lepa zgodba iz vašega preteklega življenja.”

Nič ni odgovoril. S stisnjenimi zobmi in sovražnim pogledom je privlekel iz žepa drobno bodalce. Z njim je navalil name.

Umaknil sem se za korak, potegnil revolver in nameril. Ko je mož čul klikanje petelina, je obstal. Na kaj takega pač ni bil pripravljen. Sam je imel bolj pripravno orožje, ki bi ž njim brez hrupa opravil s svojim nasprotnikom.

“Zdaj je moja vrsta, my lord, da vam čestitam na vaših igralskih uspehih. Mislím, če

bi bili v kaki igri za lumpa, bi si pridobili slavo in denar. To bi bilo tudi mnogo bolj varno, nego da ste lump v vsakdanjem življenju."

Ni odgovoril, zato sem nadaljeval.

"Popolnoma dobro sem premeril vaš značaj, ljubi gospod, in dobro sem napravil, ko sem prišel k vam na obisk primerno oborožen. Vedel sem, da zavajalec in prešuštnik tudi moriti zna."

To je pomagalo. Spravil je orožje in prezirljivo dejal:

"No, gospod duhovnik, nimam namena, da bi napravljaval neljube prizore. Vaše trditve zanikavam. Toda za zdaj je bolj na mestu, da poravnava vse to na miren način."

"Pravilno, gospod. Na miren način. Vprašanje je sedaj samo, če sprejmete moje pogoje. O resničnosti mojih trditvev ne dvomite na vi ne jaz. Odgovorite na kratko da ali ne."

"Da bi bežal iz Pariza na povelje rimskega farja?"

Prezirljivo se je zakrohotal.

Dalje nisem hotel pritiskati nanj. Dovolj je vedel in zdaj naj se sam odloči. Jaz sem bil pripravljen in dovolj oborožen za vsak slučaj. Zato sem se obrnil na odhod in mu želel, da bi ga nikoli več ne videl. Nobene besede mi ni dal v slovo.

Hitel sem nazaj proti domu. Sklenil sem, da še ta večer stopim do Henrikove žene in ji povem, kakšne vrste človek je Lord Venton. Našel sem pa le Henrika, ki je globoko zamišljen sedel v svoji sobi.

"Henrik, ali je gospa že prišla domov?"

"Ne še, še vedno ne."

"Moj Bog! Potem je vse prepozno."

Planil je pokonci.

"Kaj pa je za božjo voljo?"

Tedaj sem začutil veliko nejevoljo nad tem človekom, ki ni hotel videti, kar je bilo jasno vsemu svetu.

"Kaj je, vprašaš. Ali naj ti povem? Slepce si, vsega obžalovanja vreden slepec. Domišljuješ si, da si skušen mož in si videl veliko sveta. Kaj ti pomaga vsa tvoja posvetna pretkanost, ko ti taka kača kot je ta Lord Venton spred nosa odpelje ženo!"

V tistem hipu sem namreč prav dobro vedel, zakaj Henrikove žene ni domov. Henrik je vzdihnil kot v obupu in je omahnil, da sem ga komaj še pravočasno vjel.

"Ojunači se, človek božji. Zdaj ni časa za

omedlevanje, zdaj je čas za resen korak. Na delo, Henrik, na delo! Pa takoj. Vzemi klobuk in pojdi z menoj. Ako tvoja žena zve še o pravem času, kdo je Lord Venton, menda vendar ne bo tako strahovito nespametna, da bo šla ž njim."

Vzela sva prvega izvoščeka in zdrsnila v Pariz. V hotelu Bristol sem vprašal, če je Venton še tam.

"Ni ga več. Pred dvema urama se je odpeljal z ekspresnim vlakom. Z njim je šla neznanca ženska."

"Prepozno!"

Tako sem vzkliknil in Henrik se je zgrudil onesveščen k mojim nogam. Ta nepričakovani strašni udarec ga je popolnoma strl.

(Dalje prihodnjič.)

ZAHVALA.

Vsem onim, ki so se nas v zadnjih mesecih spomnili s svojimi darovi, se najlepše zahvalimo. Naša želja je, da vam Bog v svoji dobroti vse bogato povrne.

Darovali so: Po \$12 Mr. in Mrs. Mat Kremesec; po \$10 Mrs. Ulepich; po \$8 Josephine Ponikvar; po \$7 Mrs. Barle; po \$5 Mr. Pekol, Silvester Hrastar, Mr. in Mrs. Max Omrzel; po \$2 Mrs. Baznik, Tony Ferk, Mrs. Cook, Eva Ponikvar, Frances Tomsich, Amalija Krulc, Frances Urh, Mrs. Kure, Mrs. Memet; po \$1 Mrs. Kogovšek, Mrs. Zapčič, Margaret Mastek, Mrs. Hozjan, Mr. Štajer, Mrs. Debevec.

Sestre sv. Frančiška, Lemont, Ill.

V pobožno molitev in blag spomin
priporočamo pokojnega moža in očeta

JANEZA ŠIVICA

za drugo obletnico njegove smrti, ki bo

8. julija 1938.

Minulo je že drugo leto dni,
kar te več med nami ni.
Tvoj spomin med nami živi
in živel bo do konca dni.

Le počivaj v zemlji tih,
tvoj duh pa v Bogu naj živi!
Saj sveta vera nas uči,
da združimo se v večnosti

MARIJA ŠIVIC, žena; SOPHIE, PAULINE,
ANGELINE, MARGARET, hčere; JOHN in
VALENTIN, sinova; MARY, omožena Mlečkar, hči.

JUNIORS' CORNER

THE MAIL BAG

Dear Father: Detroit, Mich.

This is my second letter that I have written to the "Ave Maria". I have enjoyed reading the interesting stories and letters.

My sister will make her first Holy Communion this year, May 15. We have a very nice May altar in school. My girl-friend and I have charge of arranging the flowers. I also have one at home. In the background I have pictures of Our Blessed Mother. In the middle of the altar I have the statue of her.

Last Sunday, May 8, we had a procession in church. We sang many beautiful songs. The senior girls had on their graduating clothes and the other girls had their uniforms and white caps on. A high school girl carried the crown to crown Our Blessed Mother on a pillow. Two little girls in the first grade walked on each side. It was a very beautiful procession, I remain

Your friend,
Pauline Rosa

Dear Father: Chicago, Ill.

This is the first time that I'm writing to the Ave Maria. I graduated from St. Stephen school, June 12, 1938. The tests this year were kind of hard. I send the answers to the tree contest. I like reading the Junior Corner and I like working the hunts. I think I will close now so, good-bye.

Your friend,
Joe Fajfar Jr.

Dear Father: Greenwood, Wis.

This is my first letter to the Junior Corner of the Ave Maria. I enjoy reading the stories and letters that are on the Junior Page.

My school is out already. I went to the Rocky Run school and I am going to be in the eighth grade next year. The teacher that I had this year was Miss Marie Manier of Stanly, Wis.

My sister Frances went to the convent of the Sorrowful Mother in Milwaukee last August. She is coming home soon.

Your friend,
Annie Gosar.

Dear Rev. Father: Sheboygan, Wis.

Just now I would like to tell you about my first Holy Communion, the greatest thrill of my life. It was on Sunday, May 8, 1938. Just think, I received our Blessed Lord under the appearance of Bread. I received the same Lord who was born in the town of Bethlehem, and who was crucified, and died for us. What a privilege!

Everything was prepared so nicely. On the main altar there were white and yellow snapdragons prettily arranged. Down the middle aisle was a beautiful white carpet for the communicants to walk over. We also had candle carriers, fine ushers, and four angels.

When we were marching in church we all sang a beautiful first communion hymn. Best regards to you, Father.

Virginia Basch.

Dear Father: Johnstown, Pa.

This is my first letter to the Ave Maria. I am 13 years of age and in the 9th grade at Central High school in Roxbury. My teachers are Sr. M. Baptista, Sr. M. Hildegard, Sr. M. Noreen, Father O'Leary, Sr. M. Terese, Sr. M. Johanna, Sr. M. Laura and Sr. M. Irene. School will end June 14. We are now taking our final examinations and I hope to pass.

May God bless you,

Yours truly,
Justina Samec

Dear Junior Friend: Sheboygan, Wis.

Sunday I did not make my first Communion, but it was just like it. I felt as if I was making mine all over again; I was as happy Sunday as when I made my first Holy Communion a year ago this May.

Best regards to you, Father

Agnes Sircel.

Dear Father: Pittsburgh, Pa.

On April 30, I was 14 years of age and it also was the day when my mother received the "Ave Maria" in which was announced my name as the winner of the "Flower Hunt" contest.

I want to thank you, Father, for the beautiful prayer book that was sent to me as the prize—it is a prize worth trying for. I want to congratulate the girl that was acclaimed the winner with me, but due to the fact that there was a tie my name was chosen.

I want to say to those that were not winners that they should strive to be winners and may be some day when least expected, as was the occasion with me, their name will be in the "Ave Maria".

A grateful child,
Marie Berdik

Dear Father: Cleveland, Ohio

Thank you for the beautiful card I received in answer to my letter of last month. Many thanks also for the prayers you said although I didn't join the Spelling Contest. Sister told me to study it (the Spelling), but I think it was too late.

Vacation is already here and also the beautiful month

of May is past and the lovely month of June already arrived. I would write more of the May devotions etc., but I am anxious to send out my list of trees that I found. You can be expecting a more interesting letter from me soon. Here's a Soooo Longggggg until next time.

Your friend,
Josephine Lekan

Dear Rev. Father: Sheboygan, Wis.
Sunday, May 8, I made my first Holy Communion. I was very happy to receive the King of Kings at the holy altar rail. Sunday was the happiest day of my life. Pray for me, Father, so that all my communions will be received worthily.

Your friend,
John Pentek

Dear Friend: Pittsburgh, Pa.
This is my first letter to the Ave Maria. I have been reading the Junior's Corner each month and I think it is a good magazine.

I am 11 years old and in the sixth grade of St. Mary's Assumption School. My sister's name is Sister Mary Theolinda. We have mass every morning and afterwards school. We have a visiting day on which anyone can come and see the school in operation and look at our work.

Your new friend,
Louis Trontel

Dear Father: Elmhurst, Ill.
I like your magazine very much, although we are not able to subscribe for it. It has interesting stories in both English and Slovenian. I don't understand Slovenian very much, but it is fun to try to read it. We receive the magazine from our neighbors or from my aunt.

I think the contests are interesting, yet simple. I enjoy working them out very much. Our parish has a grammar school and high school. Rev. Wm. J. Plunkett is our pastor. I like school very much, although Science "goes over my head."

Yours truly,
Elmira Sustersic

Dear Rev. Father: Indianapolis, Ind.
My letter will be very short but I will write to you again during vacation. I am in the seventh grade. Sister Margaret Henry is my school teacher and my piano teacher is Sister Mary. I have five brothers and two sisters, Father. I enjoy reading the stories and letters very much, don't you?

Your friend,
Thelma Cesnik

Dear Junior Friend: Mellen, Wis.
This is my first letter that I am writing to you. I am in the eighth grade. I attend a Public high school. One of my teachers name is Miss Mary McMahan, who is my class advisor. My subjects that I like best are: English, Home Economics, History and Art.

I like to read the Junior's Corner in the Ave Maria. I also like to work out the contest page. I have entered the Contest, "The City Hunt".

Your friend,
Mary Kosher

Dear Junior Friend: Cleveland, Ohio
This being my first letter in your column, I shall have

to give a little description of myself.

I am in the ninth grade at Holy Name high school. (Just a freshie). I am a member of St. Lawrence parish, of which Rt. Rev. Canon J. J. Oman is pastor. In June 1937, I graduated from St. Lawrence school with highest honors.

My courses are now: Religion, Algebra, Latin, History and English. The teachers are the Sisters of Charity.

Sincerely,
Josephine Lekan

Dear Junior Friend: Lemont, Ill.

My mother gets the Ave Maria every month. That really is a nice book for me to read. I am reading the English part. I can talk Slovenian, but I cannot write it. Here is a song I sing in school:

"O Lord I am not worthy
That Thou shouldst come to me,
But speak the word of comfort
My spirit healed shall be.
And humbly I'll receive Thee
The Saviour of my soul
No more by sin to grieve Thee
Or fly Thy sweet control."

Yours truly,
Velma Ferk.

Dear Girls:

Graduation is like the completion of a masterpiece of art. For many of you the sculpturing is over and you now stand awaiting the happenings of the future. Standing at the crossroads, you are looking into the unknown future, wondering which path will lead you to the right goal. From one of the paths you hear a voice: "You have not chosen Me, but I have chosen you." Whose heart would not rejoice to have these words applied to herself! Yet, this is exactly what Our Lord is saying to those of you who feel a call to embrace the religious life. If you should be one of the fortunate chosen few whom God is thus calling to follow in His footsteps, prepare for the journey at once. Be courageous enough to put your hand in Christ's and allow Him to lead you to the convent portals. He knows which of the roads will most securely lead you to Him. This may mean a great effort and an amount of suffering on your part, but His love will assist you. He will always stand beside you with an approving and encouraging smile. Remember, those who wish to know the call of God and are willing to follow it, will always receive sufficient grace to overcome all obstacles.

Dear girls! Strive to grow familiar with the Voice of Christ. This is a grace in itself. Only after you become acquainted with Him will you understand why everything around you seems dull and gloomy. Pray that you may choose aright. Devote yourselves seriously to this all-important turn in the springtime of your life. You cannot make a mistake if you earnestly ask God to help you know His will. Tell Him that you are willing to "follow the Lamb whithersoever He goeth."

Whatever path you choose, dear girls, travel it with your hand in Christ's. Do not travel it alone. You may lose your way.

Sisters of St. Francis
Mount Assisi Convent
Lemont, Illinois

WE JUNIORS SPEAK!

- The Specialist
- Dolores Helps to Save a Heathen Baby
- The Dandelions
- The Little Baker

Lem Hargreaves, a carpenter by trade, was asked at a gathering to give a little talk. He willingly consented and in his famous speech he called himself the "champion privy builder of Sangamon County."

Luke Larkins, a wealthy citizen of this county, was his first customer. He heard about the specialist and decided to take a chance. After he built that house his reputation was made. When Lem wasn't doing anything he would do a little paper-hanging on the side.

A few months later Luke had "privy" trouble. So Lem went over to his home. After a thorough examination he found out that he had made the holes too comfortable, so he got out his tools and cut the holes square with hard edges. It wasn't very long before he built a twin job for the school-house. And then after that the biggest plan up to date,—an eight holer.

As time passed Lem finally finished the house and everybody praised his wonderful construction work.

Sometimes when Lem would get lonesome he would take his car, wife and children up to the friend's place along about dusk. When he got to the top of the hill he would just stop, sit and look at the beautiful sight.

As he would look at the beautiful picture of his work he would be proud.

He thought back then he said: "I think I did right in specializing. I hope my boy who is growing like weeds will keep up the good work when I am gone." With these words he went down the other side of the hill, out of sight.

—Dolores Roth (Chicago)

In the fourth grade of a certain school sat Dolores watching over other children contributing money to save the heathen babies. The teacher had zealously spoken in behalf of the mission, and the children had readily volunteered to their share.

Dolores could not quite give anything for she was very poor. Her mother was an old widowed woman and could not get a job. When the classes were dismissed Dolores with a heavy heart greeted her faithful little dog, Fido, who accompanied her home. After doing her usual chores Dolores went into the garden and sat on a log. Here she soon became absorbed in a mission magazine, intently looking at the pictures of pagan babies. Fido also shared Dolores' troubles and occasionally such remarks would reach Fido's ears as: "Look Fido, how cute they are. They're black but they have white souls."

Fido kept looking at the picture of the heathen babies

and he began to bark and leap about like saying: "Come on and forget your troubles and let's go and play."

Dolores gathered her books and followed Fido down through the wood patch near her home. As Dolores was following Fido the little dog suddenly stopped and began to dig near the roots of an old tree, barking joyfully. "What have you got there?" said Dolores, as she stopped near the dog, looking down at the flying dirt.

Fido scratched on and on with his little paws. Obviously, Fido was after a mole but as Dolores was looking something shining flipped out of the earth and fell at her feet, Dolores picked it up. It was a blue stone arrow-head. Dolores ran home with her precious find, and her mother looked at the arrow-head and cried excitedly: "It's a jade arrow-head."

That very night Dolores went to see an old gentleman who was said to know much about archeology.

A few days later Dolores was called the fortunate little girl at school, for she had found a precious arrow-head.

Dolores received a check from the archeologist for one hundred dollars in exchange for the arrow-head. Dolores did not forget the heathen babies, and the contribution which she insisted donating to the fund, headed the list of the school childrens' donations.

—Jane Vouri (Chicago)

Once upon a time, in a tiny green camp by the roadside a soldier lived all alone. He had travelled a long way from a dark, underground country, in order to see the world. The first thing that he saw was a broad field full of waving banners; and he said to himself: "What a beautiful place I have come to!" Then he pitched his tent among the green grasses.

The raindrop elves saw how tired and dirty he was and they soothed him with stories and refreshed him with a shower-bath. Through the clouds came the sunbeam fairies bringing him a handsome uniform of green and gold, and a quiver of golden arrows. Then the soldier was very happy and smiled at the passerby, cheering everybody with his sunny face.

By and by the spring went away over the hill-tops. Then the soldier began to feel tired and he knew that he was growing old. His gay uniform had faded and his golden arrows had changed to silver and the wind fairies shot them far away. So the soldier crept down among the

green grasses and his little camp was left empty.

But everywhere his arrows fell there blossomed bright, golden flowers, and the children called them: "Dandelions."

—Jennie Zorko (Chicago)

Once there was a little boy whose name was Louis Raimbault. He lived in a small village in France. His father was a baker and Louis often helped him. He always wished that he might also be a baker.

One day in August news came that Louis' father was to go and help the other men to drive the Germans out of France. Before he went he baked many loaves of bread. He would work without rest or sleep until it was time for him to go. After Louis' father went away he had to stay in the store and sell the bread to the people. At the end of the first week nearly all the bread was gone.

Then Louis asked his mother if he could bake some bread for the people of France. But his mother refused him. He kept on begging her until she granted him the permission. His first attempt at baking was eagerly watched by all the people. To their surprise the first baking was a success. All the people came in to buy the bread. When the people came to see Louis' work they often found him on the baking room making the bread.

His back and arms ached him many times but he never complained. Once a town nearby had no bread. Louis had to work even harder then for he thought he must do his part for France. He worked hard until they found someone to help him. When the battle was over the general passed through the village and the people saw the general give Louis a smile. From that time on he came to be known as: "The Little Baker."

—Anna Boncha (Chicago)

CONTEST PAGE

The winner of this month's LETTER CONTEST—JOSEPHINE ANCEL, Panama, Illinois.

Dear Junior Friend:

Panama, Ill.

I looked at the contest of the month and found some cities and I am sending them in even if I get the "booby" prize.

The Junior's at school gave a spooky play and it really was spooky, too. Now they are preparing for commencement.

The Sophomore class is practicing for a play "Out of the Ark Came Noah". It will be held on May 17.

We will soon begin studying for our final exams. Our school will be out June 3.

On May 7, we will have a card party for the benefit of the church. There will be five prizes awarded and a very good lunch will be served.

I wondered why my mother couldn't wait for the "Ave Maria" to come, but now I can hardly wait myself since I started reading it. I will close with best wishes to all.

Your friend,
Josephine Ancel

THE LITURGY HUNT

What do you see when you go to church? You will find some of the things hidden in the following sentences. Here is a contest where the altar-boys will have an edge on the girls who seem always to be winning. By the way, last month's contest winner won with a score of only 84% of the trees correctly named. So, everybody has a chance. The answers to the following sentences must be in by July 9th.

1. Little Albert spread a laced serviette across his lap.
2. Smilin' Jack zoomed up in an arc and leaped into a nose-dive.
3. Is it your turn to catch? O, I remember, it's mine.
4. Ben chuckled as he continued to scrape wire; he had just pulled one off on the boys.

5. The magician waved his hand and—Presto, upon my head appeared a rabbit.

6. Do not drive illegally, lest you incense a traffic cop.

7. Everytime that cop eats here he complains that his ham is salty as the Dead Sea.

8. They will never give a patent on that sappy xylophone.

9. If he lets "Lousy Lucas" sock him again like pulp, I tell you he is a poor boxer.

10. Whenever I play catch, I mess up every play.

11. When the banana vendor tried to sell me a rotten banana, I slew him.

12. Don't expect to win everytime; victory will accrue to the persistent.

The winner of the TREE HUNT Contest was EMILY HABJAN, Universal, Pa.

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Ta mesec imam pa jako veliko napisati. Velika noč je že davno minila in prišel je med nas mesec maj. V naši cerkvi smo imeli vsak večer šmarnice. Peli smo lepe pesmi. Imeli smo Marijin oltar, ki je imel podobo grote. Na njem smo imeli podobo Marije z Brezj, ki so nam jo bili poslali iz stare domovine. Na dan 8. maja so pa prejeli otroci iz drugega razreda prvo sveto obhajilo. Zelo lepo je bilo. Vsak deček in deklica sta imela svojega angela, ki ju je vodil k oltarju in k Jezusu. Zvečer 8. maja smo pa priredili Črički koncert v čast svojim mamicam. Peli smo same nove pesmice. Hvala našemu pevovodju Mr. Zormanu!

Dne 15. maja je bil pa posebno velik dan za slovenski narod. Imeli smo veliko paradu. Dež je padal, ampak mi smo kar naprej korakali do Kulturnega vrta. Med nami sta bila tudi veleccenjena gosta gospod in gospa dr. Adlešič. Drugi dan sta oba prišla k nam v Newburg. Godbeniki so jima zaigrali pred župniščem, potem smo jih spremljali v dvorano. Tam smo jima Črički zapeli. Sledili so lepi govori. Draga naša gosta sta veliko lepega povedala o lepi Sloveniji. Gospa je posebno govorila mladini. Zelo radi bi videli, da bi mogla dalje časa ostati med nami, pa sta morala kmalu oditi nazaj v domovino.

Dne 20. maja so otroci imeli svojo šolsko prireditev. Mi iz osmega razreda smo priredili slovensko igro. Imenuje se "Pri naši Gospej Roži Mariji". V zadnjem dejanju se Marija skloni navzdol, spusti rožo na slepca in mu vrne vid. Potem vsi zapojejo zahvalno pesem. Bilo je zelo ganljivo. Lepa hvala gre sestri Mathew Marie, ki nas je tako lepo naučila.

Dne 3. junija smo imeli slovesno sv. mašo za obletnico smrti Rev. Shusterja. Bilo je veliko duhovnikov. Spominjali smo se leto nazaj, ko so ležali Fr. Joe na mrtvaškem odru v naši cerkvi. Bog jim daj večni mir in pokoj.

Dne 5. junija smo graduanti zadnjikrat prejeli skupno sveto obhajilo kot osmi razred. Spomini so hiteli nazaj skozi osem preteklih let, zdaj se bomo pa razkropili, sam Bog ve, kam in kod.

Isti dan popolne smo priredili "Surprise party" za sestro Jordan. Obhajala je 25 letnico, odkar poučuje. Na odru so nastopili zastopniki prvega razreda vseh njenih let, to je od 1912—1938. Vsak je imel poseben dar za sestro. Želimo dobri sestri, da bi še dolgo delovala med nami na naši šoli. In prav iz srca se ji zahvaljujemo za lepe nauke. Po programu smo pa odšli v cerkev in imeli sprejem naših Boy Scouts.

Deveti junij je pa bil dan moje graduacije. Govor

so imeli v cerkvi Rev. Father Sherry. Tako ganljivo in iskreno so govorili, da ne bom nikoli pozabila njihovih besed. Po govoru so nam Fr. Baznik razdelili diplome. Potem pa še posebne znake učencem, ki so bili najbolj odlikovani. Fr. Slapšak so imeli govor za naše starše. Potem je bil blagoslov. Tako smo zapustili našo najboljšo šolo in učiteljice. Drugi dan smo šle deklice k Suhadolnikovim, kjer so dobri Suhadolnikovi starši priredili "Farewell Tea Party" svoji hčerki Frances Ann. Zelo lepo je bilo in se za povabilo iskreno zahvaljujemo.

Dne 13. junija smo se spominjali druge obletnice, odkar so nas zapustili velik prijatelj otrok, Rev. Virant. Še vedno jih zelo pogrešamo. Spet smo molili za pokoj njihove duše.

Zdaj, dragi Striček, moram nehati, ker sem že dosti napisala. Pa se bom spet kaj oglasila še z novimi novicami. Lep pozdrav vsem čitateljem Ave Marije, posebno pa našemu Stričku in vsem njegovim prijateljčkom.

Vikica iz Newburga.

Dragi Striček:—

Prav zares sem lena. Sedaj me je pa prav sram, ko sem videla v Ave Mariji, da se Naš Striček pritožuje nad lenimi. Zato pa želim malo napisati, kako smo obhajali 40 urno pobožnost. Bil je tu g. kanonik Father Oman iz Clevelanda. Imel je prav lepe pridige v slovenskem in angleškem jeziku. Društvo sv. Jožefa je pa imelo skupno sv. obhajilo. Tudi tega ne smem pozabiti povedati, da je Mr. Anton Grdina kazal pri nas slike iz starega kraja. Bili smo prav zadovoljni in veseli, da smo mogli toliko zanimivega videti. Zdaj pa lep pozdrav. Drugi mesec se pa spet oglašim.

Lena Rabich, Presto, Pa.

Dragi Striček:—

Jaz bi Vam tudi rada nekoliko napisala, kako je tu pri nas. To je v Morgantownu, Indiana. Vreme je bilo letos bolj čudno. Ko je imelo biti še mrzlo, je bilo že gorko. Zdaj bi moralo biti gorko, je pa mrzlo. Jaz sem bila bolna. Bila sem prav žalostna, ker se nisem mogla iti učiti katekizem. Prišli so namreč neki gospod iz mesta učiti otroke na farme. Pa nisem mogla iti, ker sem bila bolna. Zdaj je majnik in sem jaz zelo vesela tega meseca. Rada pojem Marijine pesmi. Posebno tisto: Prosi za nas Boga, da bo naša prošnja uslišana. Zdaj moram pa še to povedati, da imate pomoto, dragi Striček. Ko sem Vam prej pisala, ste imeli v listu Morgantown, Pa. Pa mora biti Morgantown, Ind. Zdaj pa pozdrav.

Frances Zupančič, Morgantown, Ind.

Dragi otroci:—

Oni dan sem bral list, ki ga tudi vi poznate, in se mu reče Amerikanski Slovepec. Tam je bilo tiskano, kar je napisal za tisti list ustanovitelj in dolgoletni urednik lista Ave Maria, Rev. Kazimir Zakrajšek. In veste, kaj je pisal? Je rekel, da ga zelo veseli, ko vidi, da ameriški otroci še vedno pišete Stričku. Ali ni to lepo? Veste, pa bi bilo še veliko lepše, če bi več pisali in tudi večkrat. Tak pišite, pišite, da ne bo mene sram, ko imam tako malo prijateljčkov . . .

Vaš Striček.

MLADA SLOVENIJA V KANADI

O KANADSKIH KNJIŽNICAH

P. Bernard.

DOSTI skromen je bil in je začetek knjižnic med rojaki v Kanadi. Saj pravi pregovor: Vsak začetek je težak. Toda poznamo tudi besedo, ki trdi: Iz malega raste veliko.

Takoj za temi vrsticami boste lahko brali nekaj odmevov iz Kanade, kako veseli so naši rojaki tam, da se je začelo delo s knjižnicami. Ni nam še znano, v kakšni meri so rojaki že posegli po knjigah, vendar imamo upravičeno upanje, da se bo zanimanje za knjižnice razširilo prav v vse domove naših rojakov ondi.

Tu naj povemo novico, da je naša namera glede knjižnic v Kanadi vzbudila tudi v starem

kraju vse večjo pozornost kot bi si bili upali pričakovati. Dobili smo sporočilo, da ima Rafaelova družba v Ljubljani veliko zbirko nadaljnjih knjig, ki bodo v doglednem času začele romati v Kanado. Zelo vesela novica.

Posebne zasluge pri tem delu imata dve ljubljanski gospodični, katerih imeni naj bosta tukaj objavljena. Prva je profesorica Minka Mesarjeva, druga učiteljica Julka Šušteršičeva. Morebiti sta obe "prvi", pa obeh imen ne morem naenkrat zapisati. Sporočata, da bodo vse tam zbrane vezane knjige kmalu nastopile potovanje proti Kanadi, kar je pa nevezanih, bosta pa oddali v kake šole, da jih bodo dečki poprej zvezali.

V imenu kanadskih Slovencev se naš list najlepše zahvaljuje pridnima delavkama za naše izseljence in jima kliče: Bog plačaj! Ravno tako velikodušnim darovalcem nabranih knjig.

DOPISI IZ KANADE

Toronto, Ont.

NE morem najti primernih besed, da bi se dosti lepo zahvalila za veliko skrb, ki jo ima urednik Ave Marije za nas Kanadčane. Na njegovo pobudo smo začeli tu ustanavljati slovenske knjižnice. Prinesel nam je knjig, ko se je po veliki noči mudil med nami. Enako se moramo prav iskreno zahvaliti Rafaelovi družbi v domovini za vse nam poslane knjige. Zelo smo veseli tega napredka. Obljubimo, da bomo cenili svoje novoustanovljene knjižnice in jih še sami naprej razširjali. Naj rastejo naše knjižnice vsako leto bolj in bolj. Vsem našim dobrotnikom pa najlepša hvala.

Nekaj moram pa tudi napisati o našem pikniku. Priredilo ga je društvo Slovenska Katoliška Družina v Hamiltonu. Imeli smo se zelo prijetno. Vreme smo imeli tako lepo kakor na-

lašč za kaj takega. Zase vem, da še nisem nikoli bila tako vesela, odkar sem v Kanadi, ko tisti dan. Zdi se mi pa, da so se tudi drugi vsi nekako tako počutili. Bilo nas je veliko Slovencev skupaj z okolice Hamiltona in Toronta. Nikdar bi si ne bila mislila, da se nas bo toliko sestalo in da bomo pokazali toliko smisla za skupnost in domačnost. Pozna se, da našemu narodu kljub vsem težavam in nadlogam ne manjka poguma in naklonjenosti do sorojakov. Zato kličem vsem: Bog živi vse Slovence in daj, da bi se še večkrat sešli na tako vesele piknike.

Regina Hajdinjak.

St. George, Ont.

Srečni, trikrat srečni, če njemu smo zvesti. Tako moram začeti danes ta svoj dopis, ker mislim omeniti sveti misijon, ki smo ga imeli v na-

šem jeziku takoj po veliki noči. Prišel je spet med nas naš znani misijonar tam od Chicage in nam dal priliko, da smo se vsi lahko duhovno pomladili o velikonočnem času. Kdor ima le še iskrico ljubezni do Boga in božjih reči, se je odzval vabilu in z veseljem prišel. Saj je bila tako dobrodošla prilika, da smo slišali besedo božjo in se mogli spovedati v maternem jeziku. Čas hitro beži in tudi nam tukaj v Kanadi se spreminjajo dnevi v leta, leta pa v desetletja. Kje so že časi, ko smo zapustili svojo domovino in zadnjikrat slišali svojo ljubo mamico, ki nam je dejala: Pojdi z Bogom! Sveti križ naj te spremlja po vseh tvojih potih. Naj ti ostane zvestoba do Cerkve Kristusove in Matere Marije. Žal, da tudi tu nekateri pozablajo na svoje obljube, ki so jih dali materam pred odhodom. Zašli so v slabe družbe in poslušali priliznjene besede tistih, ki znajo hinavsko govoriti, češ: Kaj ti bo maša, kaj ti bo spoved — brez vsega tega se da dobro živeti . . . Jaz pa pravim, živeti se morebiti že da brez tega, ampak treba bo enkrat tudi umreti. To bo pa kaj težko brez Boga in vere vanj.

Naj omenim, kako smo se počutili med prvo misijonsko pridigo. Vsak je v duhu romal nazaj tja v domovino, ko nam je naš misijonar začel razlagati naše duhovne potrebe, ki so še vse večje v tujini kot doma. Na novo smo sklenili, da hočemo kljub vsem zapeljivostim ostati zvesti obljubi, ki smo jo naredili pred odhodom iz rojstne hišice, čeprav zdaj živimo v tej muhasti Kanadi.

Ne morem si kaj, da se ne bi zahvalila v imenu tukajšnjih Slovencev za lepe knjige, ki so prišle po veliki noči med nas in se nastanile v Hamiltonu v posebni knjižnici za nas. Zelo smo hvaležni vsem, ki so kaj pripomogli k temu lepemu uspehu in napredku. Kadar bomo vzeli katero od teh knjig v roke in jo začeli s hrepenenjem prebirati, bo zletel vsaj en hvaležen zdihljaj v duhu k vsem tistim, ki so knjige nabirali in darovali. Posebno pa velja naša zahvala tistemu, ki je sprožil to misel, pa jo tudi tako uspešno izvedel. S pomočjo teh knjižnic si bomo ohranili ljubezen do maternega jezika in do rodne slovenske zemlje.

Še to moram omeniti, da je naš misijonar našel tudi čas, obiskati nas slovenske farmarje v okolici mesta St. George. Zelo smo bili veseli teh domačih obiskov. Samo prehitro je bilo

treba iti naprej od vsake hiše. Posebno moram pa obiskovalcu položiti na srce, da naj se drugič ne ustavi pri nas nazadnje, ker zadnjič smo komaj videli njegovo navzočnost. Torej naj drugič narobe začne in pride k nam najprej.

Zdaj pa še besedo izpodbude naši mladini. Le velikokrat kaj pišite v ta list in pokažite, da se ne sramujete slovenske besede. Naši otroci tu so še malčki, pa vsi znajo lepo slovensko. Še na misel jim ne pride, da bi se sramovali svojega jezika med tujerodci. Želim, da bi bila taka tudi že bolj odrasla mladina tam križem Združenih držav. Kako lepo je brati na primer dopise, ki jih priobčuje Anica Krausova iz Clevelanda. Le velikokrat kaj napiši, Anica. Naši mladi in stari radi berejo tvoje spise, ker vemo, da si mlada in navdušena ameriška Slovenka. Enako želim naročiti Hajdinjakovi Regini v Torontu, da naj pridno piše, pa obiskat naj nas pride, da se bomo bolje spoznali. Veš, Regina, tako lepo te bomo sprejeli, da boš mislila: Saj sem prišla nazaj v svojo rojstno vasico. In potem bomo zapeli tisto lepo:

Struna moja, srčno glasi, čast Devici miljeni,
ki jo venček zvezdic krasi, nji bom pel do konca dni . . .

Mrs. Baligač.

Žagarjeva mladina v Kirkland Lake, Ont.

Kirkland Lake, Ont.

Zdaj je pa že čas, da izpolnim svojo obljubo. Dala sem namreč roko uredniku tega lista, da bom kaj napisala za kanadski predal. Pa sem se bala, ker mi pero ne teče dobro po slovensko. Ko sem odšla iz starega kraja, sem bila stara sedem let. Zdaj sem pa že tudi sedem let tu v Kirkland Laku. Bolj malo mi je še v spominu, kako je bilo doma v starem kraju. Zato mi prihaja vedno bolj goreča želja, da bi mogla spet enkrat iti pogledat tja čez morje in si nabrati bolj živih in neizbrisnih spominov. Seveda nič ne vem, kdaj bo moja želja izpolnjena.

Iz zadnjega časa moram povdati, da nam bo ostal v lepem spominu dan letošnjega prvega maja, ker smo takrat imeli slovenske šmarnice. Prinesel nam jih naš misijonar, ki nas je tu že dvakrat obiskal. Lepa mu hvala. Želimo, da bi nas tudi zanaprej ne pozabil.

Imeli smo tudi birmo v našem mestu. Bila je v obeh cerkvah, v irski in v francoski. Moj brat Tony je bil pri birmi v irski cerkvi, Holy Name Church. Drugih novic pa za sedaj ne vem poročati. Vreme imamo pa letos prav lepo, čeprav to ni navada v tej naši "North Country". Zdaj sklenem svoje pisanje z lepim pozdravom vsem bralcem in bralkam lista Ave Maria.

Kristina Žagar.

SPOMINI NA POTOVANJE V KANADO

Emica Florjan.

(Dalje.)

PRISLO je pa takole: Tisto jutro smo šli v cerkev. Ko smo bili spet doma, je prišel po nas agent in nas je z avtom odpeljal do angleškega konzulata. Tam so nam pregledali listine. Takoj sem opazila, da gospodje niso prav zadovoljni z nami. Nekaj ni bilo v redu. Naš agent in Mr. Vinčec sta bila nekam zaskrbljena in sta uradniku konzulata nekaj močno dopovedovala in prigovarjala.

Šele pozneje nama je Mr. Vinčec povedal, da se bo sam dalje odpeljal, midve pa da morava počakati v Parizu. Na najinih papirjih je namreč manjkal neki podpis, oziroma potrdilo. Kar verjeti nisem mogla. Toda bilo je res in nič drugega ni pomagalo ko vdati se in ostati. Rekla sem Mr. Vinčecu, da bi bilo prav lepo, če bi tudi on z nama ostal v Parizu. Precej dobro je poznal to mesto in bi nama lahko mnogo zanimivega pokazal. Toda tudi iz te moke ni bilo kruha. Kmalu se je dobri mož poslovil od naju in vlak je zginil z njim med visokimi stavbami. Midve sva pa morali nazaj v začasno stanovanje.

Tam je bilo vedno dosti ljudi, ki so prihajali in odhajali. Med vsemi pa nisem našla vseh osem dni, ki jih je bilo treba prebiti v Parizu, nobenega Sovenca. Dolgčas nama sicer ni bilo, vendar nisva imeli mnogo užitka od tega bivanja v Parizu. Tu pa tam sva stopili na ulico in se nekoliko ogledali po okolici, toda najrajši sva čepeli v sobi in ugibali o tem in onem. Kaj nama je tudi drugega kazalo?

Tudi v cerkev nisva znali. Seveda vprašati nisva mogli nikogar. Toda ko je prišla nedelja, sva vendar bili pri maši. Neki mož je bil z nami v našem prenočišču, ki je moral biti jako dober katoličan. Ker nama ni mogel z besedo povedati, da naju spravlja v cerkev, je pokleknil, se prekrižal in kazal nekam ven na ulico. Iz teh znamenj sva spoznali, kam naju vabi. Z veseljem sva mu sledili in res se je vse lepo izteklo. Prav iz srca sem bila hvalžna, da je tako poskrbel za naju.

Neki dan sem stopila v trgovino. Nič me niso razumeli, pa sem vendar kar lepo po slovensko govorila. Zraven sem pa kazala, kaj bi rada kupila. Tako je tudi to šlo gladko in s prodajalko sva se zraven še pristrčno nasmejali.

Osem dni je kar kmalu minilo in prišel je tudi za naju dan odhoda. Med tem je namreč konzulat vse uredil za najino nadaljnje potovanje. Na postaji sva našli nekaj hrvatskih žen in deklet, ki so bile namenjene v Ameriko. V njihovi družini sva se peljali do mesta Havre.

Tam je čakala velika ladja "Ile de France". Ni bilo dolgo, ko smo bili že dobrodošli gostje v njenih ogromnih prostorih.

Le plavaj, plavaj, ladjica
v oddaljene zemlje
in pusti, da naskrivoma
otiram si solze.

(Konec.)

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Hugo.

USODNA ženska zmaga. — Francoske pobornice za popolno žensko enakopravnost z moškimi so dosegle novo zmago. Pri poroki jim ne bo več treba obljubljeni pokorščine možu in po poroki bodo ohranile nekako svojo avtonomijo v ekonomskem oziru. Umevno, da se same vesele te zmage in njih sobojevnice po svetu jim čestitajo k njej. Francoski narod se pa lahko joka ob njej. Tistim framasonom, ki so to zmago uzakonili, bo enkrat lahko postavil sramotne spomenike kot lastnim grobokopom. Vsaka človeška postava naperjena proti naravni ali božji postavi, se nad dotičnim narodom maščuje. Popolna enakopravnost moža in žene je proti naravni in božji postavi. Proti naravni, ker je družina z dvema glavama prav tako nestvor kot človek z dvema glavama. Proti božji postavi pa, ker je pisano: "Žene naj bodo svojim možem podložne, kakor Gospodu, zakaj mož je glava ženi, kakor je Kristus glava Cerkvi. Kakor je pa Cerkev podložna Kristusu, tako tudi žene svojim možem v vsem." (Efež. 5, 22-24.) Izgovor modernih žena, da so lahko brez obljube pri poroki podložne možem in še z večjo ljubeznijo, je samo lepa maska za grd obraz.

ŠE ena taka maska. — Japonska je baje zaprta baronica Shizue Ishimoto pobornico porodne kontrole. Nihče ni tako naiven, da bi to pripisoval kakim moralnim ali verskim nagibom od strani vlade. Prozorno je, da se je to zgodilo zgolj iz narodnih ozirrov. Japonci so bolj kot katerikoli drugi narod militaristični. Oni sanjajo ne samo o azijskem, ampak o svetovnem imperiju. Za to pa seveda potrebujejo tudi živega "vojnega materiala". Odtod njih odpor proti porodni kontroli, odtod zapor njene prvobornice baronice Ishimoto. Da bi bile žene matere samo liferantinke tega "živega vojnega materiala", proti temu upravičeno protestirajo. Toda pod to simpatično krinko delati propagando za porodno kontrolo, kar se bere celo v glasilih "katoliških" ženskih organizacij, to je vragova diplomacija.

ŽRTEV politične morale. — O tragičnem koncu ruske carske rodbine smo že dosti brali. Tudi to smo že slišali, kdo jo ima neposredno na vesti. Nismo pa doslej še vedeli, kdo je kriv, da ni bila pravočasno spravljena na varno. Ponajveč so dolžili tedanjega angleškega poslanca v Petrogradu, Buchanana, češ, da je on preprečil njen beg iz rdečega pekla. Buchanan se je hotel tega madeža oprati. Toda angleški vnanji urad mu je usta zamašil. Zagrozil mu je, da mu bo ustavil pokojnino ako bi izdal to poslaniško tajnost. Zdaj pa, ko je njemu smrt usta zamašila, je njegova hči Meriel, poročena Knowling, oprala čast svojega očeta. Z dokumenti je dokazala, da je njen oče vse storil, da bi rešil carsko rodovino čez mejo v Anglijo. Vse je bilo že urejeno s takratno provizorično rusko vlado Kerenskija, ki je v to privolila in zajamčila varnost carske družine do vkrcanja na angleško ladjo. Potem je pa posegel vmes takratni angleški zunanji minister Lloyd George. Iz strahu pred nemiri v Angliji, če bi sprejela v svoje okrilje carja in njegovo družino, jo je prepustil na milost in nemilost boljševikom, ki so se polastili vlade. Pač politična morala!

BEG iz nazijskega 'raja'. — Za katoličane nazijske Nemčije je le v toliko boljše od onih v sovjetski Rusiji, da jih krvavo ne preganjajo. Drugače so pa prav tako preganjana zver. Zato ni čuda, da gledajo, kako bi pobegnili iz nazijskega "raja". Tisoči in tisoči so se začeli ozirati proti Ameriki kot novi obljubljeni deželi. A jim bo težko odprla vrata. Ameriška hierarhija je sestavila poseben škofovski odbor, ki naj bi Nemcem zravnal pot v to deželo. Njegov predsednik je neworlinški nadškof, Nemeč, Most. Rev. J. F. Rummel. Ta odbor je zdaj objavil, da je takih 70.000, iz rajha 50.000 in 20.000 iz bivše Avstrije. Med njimi je mnogo inteligentov in socialno višje stoječih. Ni majhen problem, kako to armado spraviti pod ameriško streho in ji v sedanji stiski časov priskrbeti vir življenja.

BUDISTI med nami. — Ameriške verske svobode so se poslužili tudi budisti. San Francisco ima "čast", da je dal prvega budistovskega duhovnika v tej deželi. Ta je neki Francoz, pol Poljak. Tako je navdušen za domovino budizma, Kitajsko, da namerava iti tja. Hoče se

boriti, celo umreti zanjo. Časniškim poročevalcem je povedal, da je tudi svojo mater spreobrnil k budizmu. Iz Kalifornije pa poročajo, da bo tam neka budistovska nuna ustanovila budistovski ženski samostan. Tudi ona je rojena Američanka iz St. Louisa, Mo. Pred več leti je na otoku Ceylonu stopila v budistovski samostan, kjer je bila "ordinirana" za svečenico. Ni dvoma, da bo imela med ameriškim ženstvom precej "poklicev". Kajti vse novo, če še tako bedasto, je zanje privlačno.

KRALJICA za vsako ceno. — Mažarska grofica Geraldina Appony, katoličanka, je torej postala albanska kraljica. Šušljalo se je, da bo dobila spregled od zakonskega zadržka različnosti vere. Ta spregled bi bil po cerkvenem pravu sicer mogoč, a le pod nekimi pogoji, ki jih pa kralj Zogu ni hotel, oziroma ni mogel spolniti. Garancijo bi bil moral med drugim dati, da bodo vsi otroci katoliško krščeni in vzgojeni. Kaj takega bi pa njegovi podložni, po večini mohamedanci, ne pustili, če bi bil tudi kralj pripravljen. A Geraldina ga je kljub temu vzela, samo da postane kraljica. Poroka se je izvršila po civilnem obredu, ne po mohamedanskem. Po cerkvenem pravu seveda to ni zakon, še manj zakrament. A kraljica je in bo, četudi bi jo on po turško udaril s tem, da bi imel več žena. To pa je zanjo glavno.

IZ rdeče španske klavnice. — Počasi razni redovi ugotavljajo svoje krvave žrtve v rdeči Španiji. Celotna ugotovitev bo mogoča šele, ko bo dežela zopet v rokah ljudi, ne zveri. Na razstavi brezbožne propagande sovjetov, ki so jo organizirali jezuiti v Rimu, je bila na vpogled statistika žrtev iz moških redov v Španiji, v kolikor jo je bilo že zdaj mogoče sestaviti. In kako že te številke kriče! Ves kulturni svet bi se moral zgroziti ob njih. Ledeno mrzel poliv bi morale biti na vsakega, ki je doslej še simpatiziral s španskimi levičarji. Naj govore številke same. Umorjenih je bilo: Iz družbe sv. Križa 2. Iz družbe paolskih bratov 2. Misijonarjev presv. Srca 10. Iz družbe sv. Družine 16. Mercedarijev 16. Benediktinov 18. Redemptoristov 84. Šolskih bratov 84. Kapucinov 89. Jezuitov 100. Avguštinjancev 101. Frančiškanov 104. Maristov 109. Krščanskih bratov 136. Klaretincev 237. Dóminikani niti vključeni ni-

so. Poznejša poročila pravijo da jih je 200. Umor teh je ugotovljen. Pogrešani in taki, o katerih ni gotovo, če so bili ubiti, niso všteti. Statistika pomorjenih redovnic še ni podrobno ugotovljena. Toledski kardinal pravi, da jih je okrog 6000. Proti klanju teh ni bilo nobenega protesta ne od Mr. Hulla, ne od Mr. La Guardia in ne od protestantskih škofov.

BIVŠI general — trapistovski novinec. — Neki kitajski general je bil pred leti radi vstaje obsojen na smrt. Tisti večer pred usmrtnitvijo so prišli k njemu tri skrivnostne osebe in mu prinesle veselo novico, da bo drugi dan prost. In tako se je zgodilo. Vrnil se je v svojo rojstno provincijo Shensi. Tam je stopil v katoliško cerkev. Na sliki sv. Družine, ki je tam visela, je spoznal, da so mu ti trije prinesli ono radostno vest o svobodi. Stopil je do katoliškega misijonarja, da se pouči o katoliški veri in se je oklene. Postal je vzoren katoličan. Ko je bivši kitajski zunanji minister Lu Tsing-hsiang stopil v benediktinski red, je še njega začelo mikati, da bi postal redovnik. Zdaj je stopil v novicijat k trapistom.

KOMUNIZEM med nami. — Bil je čas, ko so naši vodilni socialni strokovnjaki trdili: Amerika, kjer je delavec v primeri z evropskim gospod, prav tako niso tla za komunizem, kot Sibirija ne za oranže. Kdo si še danes upa kaj takega trditi? So pa še danes taki optimisti, ki pravijo, da se o komunistih v Ameriki komaj spleča govoriti. V Rev. Coughlinovi Social Justice" pa berem, da imajo danes komunisti v Ameriki nad 300 listov in magazinov. To je štirikrat več kot časnikarski kralji in kraljici: Hearst, Scripps-Howard, F. E. Gannett, P. Block, D. Stern in Arthur Capper skupaj. Pa še to dostavlja "Social Justice", da se ves ta tisk sam zdržuje, ali je vsaj na podlagi samovzdrževanja v obratu. Optimizem je sam na sebi lepa reč. Če gre pa le predaleč, je lahko tudi najusodnejša reč, pravi "aja tutu" za velike otroke.

VZEMI jo na kvatre . . . — Neki afriški misijonar poroča, da se v njegovem delokrogu močje prav na lahko roko otesajo neljubih žena in se znova poročajo. Kajpada ne katoliški močje, če so res katoliški. Če ima žena strupen jezik, če slabo kuha zanj in za domačo žival, ji

da "laufpos". Neredko še pred kvatrami, ki so jih naši stari rokovnjači še čakali, preden so šli nanovo snubit. Moderni pogani, krščeni in nekrščeni, se nad tem zakonskim metuljstvom ne morejo ravno pohujševati, ker je tudi njim vsak vzor dober za razporoko. Razložek je le v tem, da je med divjimi glede tega mož merodajen, med civiliziranimi pogani pa žena. Naravno-božja naredba: Kar je Bog združil, naj človek ne loči, tem seveda ni več moderna. Toda kar je naravno in božje, je vedno moderno in vedno veljavno. Če pa po mnenju teh poganov ni, je znamenje, da črv gloda že korenino človeške družbe.

KDO je bolj praznoveren? — Nam katoličanom radi očitajo, da smo praznoverni. Ne trdim, da smo čisto nedolžni v tem oziru. A tako praznoverni pa le nismo kot često oni, ki nam to očitajo. Kajti prav taki, ki se najbolj spotikajo nad našim praznoverjem, so ga sami polni. To priča dejstvo, da je v Ameriki 100.000 vedežev in vedeževalk, ki zaslužijo na leto 125 milijonov dolarjev. Samo v New Yorku jih je od 15—20.000 s skupnim letnim dohodkom 25 milijonov dolarjev. Chicažani svojim vedeževalkam na leto plačajo 12 milijonov dolarjev. K njim se pa ne zatekajo samo kaki lahkooverneži iz širokih ljudskih mas, ampak predvsem brezverna inteligenca, ki ne pripada nikaki cerkvi: senatorji, kongresmani, bankirji, veletrgovci, profesorji in ženstvo višjih slojev. Tudi njim velja: Kaj pa gledaš iver v očesu svojega brata, bruna pa v svojem očesu na čutiš? (Mat. 7 3.)

VELJA tudi nam. — Poljski škofje so izdali skupno poslanico na narod, v kateri med drugim važnim to-le pravijo: "Vernosti, ki obstoji samo v tem, da kdo ob nedeljah hodi k sv. maši in o veliki noči k sv. zakramentom, mora biti konec. Na njeno mesto mora stopiti nepretrgano živo življenje s Kristusom potom milosti. Pot do te evangeljske svetosti vodi skozi enolično vsakdanjost. Svoje velike in male stanovske dolžnosti moramo zvesto v duhu vere vršiti. Tudi take, ki jih nobeno človeško oko ne kontrolira. Celó naše življenje mora biti odsev in odmev božjih in cerkvenih zapovedi. Nobena misel, nikako čustvo, še manj kako dejanje, sme biti v nasprotju s temi zapovedmi." Nauk, prav tako nam potreben kot Poljakom, če ne še bolj.

"PRIJATELJI prebl. Device Marije". — Tako se imenuje nova pobožna družba v Belgiji. Njen namen je skrbeti za ohranitev, prenovitev in okrasitev Marijinih kapelic in znamenj po deželi. Tudi Belgijci so Marijin narod. In oni, ki se še živo zavedajo te časti ter njenega pomena za narod, boli, ko vidijo toliko Marijinih kapelic in znamenj, teh zgovornih prič nekdanje ljubezni in vdanosti do Marije, zapuščenih in razpadajočih. Ta pogled jim je navdahnil misel, poklicati v življenje družbo, ki bo skrbela za obnovo in dostojnost teh spomenikov vere. Družba bo predvsem vplivala na lastnike dotičnih kapelic in znamenj, da lepo skrbje zanje. Če oni ne bodo tega zmogli, ali nimajo več smisla, bo sama priskočila na pomoč, ali našla kako drugo dobro dušo, ki bo prevzela stroške. Skrbela bo tudi za nove kapelice ob raznih prometnih križiščih. Kaka slična družda bi tudi v naši domovini ne bila odveč. Tudi tam so razne Marijine kapelice in znamenja marsikje prav zapuščena. V Ameriki seveda take družbe ne potrebujemo. Kajti ob naših cestah in na naših križiščih ni mesta za kake kapelice. Pa bi bile zlasti na takozvanih "mrtvaških križiščih" prav na mestu. Deloma kot svarilo, deloma kot spomin.

GOD sv. Tomaža Akv. — državni šolski praznik. — Notranji minister španske nacionalistične vlade je odredil, da bodi god sv. Tomaža Akvinskega šole prost dan. Ta "angelski doktor" je bil že doslej cerkveni patron bogoslovnih šol. Ni nam pa znano, da bi ga bila v novejšem času kaka država tako proslavila kot zdaj nacionalistična Španija. Ko bi bila ona to prej storila in vzgojiteljem naroda na višjih šolah tega veleuma postavila za zgled, bi si bila sedanje krvave dni prihranila. Kajti zadnji vir vseh revolucionarnih pokretov je zmotno in odbožje luči emancipirano modroslovje, ki ga dobro plačani in spoštovani vseučiliški in drugi profesorji po svojih učencih trosijo v ljudske mase. Ko bi se ti obrnili k studentu vekotrajnega modroslovja, iz katerega je pil sv. Tomaž Akv., bi tudi ljudske mase imele vse lepše vzore.

ZAHVALA.

Zahvaljujem se presv. Srcu in Materi božji in sv. Jožefu za večkrat uslišano prošnjo.
Frances Fink.

ENA O MAŠINAH

Matevž Leskovec, Cleveland.

ENKRAT v svojem življenju bi še rad videl svojo mater. To mi lahko vsakdo verjame, čeprav tudi z menoj vsakdo ve, da je ne bom več videl. Saj sem že nekoč pisal o tem, kdaj je umrla in kako.

Prav tako rad bi pa doživel še nekaj drugega, čeprav je tudi to popolnoma nemogoče. Rad bi namreč dočakal dneva, da bi vsa ta današnja mašinerija propadla in bi ne imeli nič več ne avtomobilov, ne mašine za pranje, ne več električne metle in kar je še takega.

Ali ni pregrešna želja? Zdi se mi, da je že marsikatera bralka debelo oči odprla, ko je do sem brala moj dopis, kaj šele bo, preden pride do konca . . . Vsaka bi rada kar mogoče hitro zvedela, zakaj si želim tistega dneva. Morebiti je že katera rekla: Nesrečni Matevž, tisti dan bi bil za nas ženske — sodni dan . . .

Zdaj bom povedal, zakaj bi rad doživel konec avtomobilom. Samo eno reč bom zapisal, pa bi jih lahko še mnogo več. Petnajst minut je hoda do domače cerkve. Ampak če je pri avtomobilu kaj narobe, da noče teči po gladki cesti, ljudje ne morejo k maši. Res, kar ne morejo. Zato lepo odlože na prihodnjo nedeljo in upajo, da bo avtomobil do takrat "shodil". Pa tudi to upajo, da Gospod Bog vsaj na eno oko zamiži, kadar je avtomobil kruljev. Vidite, ako bi ne bilo več avtomobilov, bi ljudje prav lahko spet hodili k maši 15 minut daleč, pa še veliko več minut bi šli brez vsake škode.

Zdaj pa pojdemo k pralni mašini. Gospodinja lepo na knof pritisne, pa začne mašina delati in vse sama opere. Ampak gospodinja je morala poprej vse perilo noter zmetati — take mašine še ni, da bi tega ne bilo treba. Tako perejo dandanes naše ženske. Včasih pa ni bilo tako. Najprej je morala gospodinja vse s težavo "prežehtati", potem je vse skupaj zadela na glavo in nesla na bližnji ali daljnji potok. V potoku je morebiti stala do kolenih v vodi, da so ji noge skoraj odrevenele. Potem je spet zadela na glavo in nesla domov. Doma je pa vendar z lepimi in prijaznimi besedami nagovorila otroke: No, ali ste bili pridni, ko mene ni bilo? Zdaj je pa že dan pred pranjem toliko oblakov na domačem nebu, da se je bati treska in hude-

ga vremena. Zakaj si tako slabe volje, ti moderna gospodinja? Oh, jutri je pralni dan. Pomisli, ljubi mož, morala bom vse perilo pobrati po hiši in ga zmetati v mašino. Oh, koliko moram sirota trpeti za te, ljubi mož, in za najine otroke! Hm, ali je čudno, če so naše gospodinjne že dan pred pranjem vse nervozne in ne morejo ziniti nobene prijazne besede?

Zdaj se pa ustavimo še pri električni metli ali pri mašini za pobiranje smeti in prahu. Z velikim naporom se je ženska pripravila k temu delu. Prepeljava svojo kočijo po sobah in še ni do polovice opravila, kar zapoje telefon in delo je treba prekiniti. Brž se pozabi na vse, treba je iti z doma, prijateljica kliče. Nič ne vem, kaj mi hoče, ampak moram res takoj iti. Na, mož, boš pa ti do konca opravil to delo, ko vidiš, da jaz nikakor ne utegnem. Saj bom kmalu nazaj. In res pride že čez 4 ure.

Po mojih mislih je stvar taka. Ako bi se te naše moderne ženske sredi svoje mašinerije vseeno malo bolj zatajevale, bi si mogla marsikatera svojo strastno nervoznost kar brez vsakega zdravnika ozdraviti. In koliko drugega dobrega bi iz tega prišlo, se kar popisati ne da. Kako drugačna bi bila potem vzgoja otrok in koliko manj zdražb med sosedi in znanci.

Pa kaj bom naprej razvijal svoje misli, saj je gotovo že tega vsega preveč. Samega sebe sem se ustrašil, ko sem do sem svoj dopis prebral. Prepustim pa uredniku, da premisli, če je za javnost ali ni. Če bi imela ta ali ona gospodinja po branju tega članka še bolj nervozna postati, je res bolje, da samo midva z urednikom veva za te vrstice.

(Matevž, Matevž, hudo ste jo zavozili. Moj odgovor pa poiščite v Kramljanju. Toda nikar ga nobeni nervozni ženski ne pokažite, drugače obema — gorje!)

VOŠČILO.

Ne vemo, kako se prav za prav godi v teh dneh naši vrli zastopnici, MRS. JOSEPHINE MEGLEN tam v Pueblu, Colo. Slišimo nekaj, da je že dolgo bolna in je bila tudi v bolnišnici. Ako smo pa prav čuli, je že prišla domov. Upamo, da to pomeni nekaj prav veselega. Kako je z njo, bo povedal najbolj natanko brat Antonin, ko se bo vrnil z Westa. Za zdaj samo to zapišemo, da voščimo blagi ženi in veliki delavki za naš list prav hitrega okrevanja in stanovitnega zdravlja.

DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ. — Po \$1: M. Zatel, B. Malinar, A. Lusman, M. Bozich, U. Lenkovic, Mrs. Glatz, Mrs. Muhich, Neimen., R. Drescik, A. Hudales, F. Vocina. — Po \$2: T. Shultz, Mrs. M. Barle, M. Walte, M. Smrekar. — Po 50c: M. Retelj, M. Lauriha, M. Jarnevich, Mrs. Hegler, F. Jenko, Mrs. J. Russ. — Po \$4: M. Strubel. — Po \$10: A. Labernick. — Po \$50: J. Dobranc. — Po \$5: Mrs. D. Oražen.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ. — Po \$1: Mrs. M. Koshmerl, A. Berry, Mrs. A. Vida, Mrs. R. Glazar, F. Drolnc, Mrs. F. Kocyancic, J. Merkun, Mrs. J. Potokar, C. Jenko, Mr. in Mrs. J. Fabian, M. Segar, A. Buchan, Mrs. Arko, Mrs. Ferk, M. Retelj, Mrs. F. Pantzer, S. Fabijan, M. Volcansch, B. Mulnor, F. Gornik, A. Skerbel, A. Nemgar, A. Ribnikar, Mrs. Pozlep, E. Gerbeck, Mrs. F. Vovka, F. Ožaben, M. Jerak, Mrs. M. Božič, Mrs. Sustarich, M. Tomec, Mr. F. Polanshek, Mrs. M. Luzar, J. Jermejšič, Mrs. Zupancič, Mrs. J. Smadich, R. Sabec, J. Sabec, M. Bovitz, T. Stariha, Mrs. A. Setnicar, A. Sircelj, Mrs. Faus, A. Guna, F. Pajk, Mrs. Bruncej, Mrs. U. Taucher, A. Spolar, A. Xeller, T. Grilc, A. Majerle, Mr. Y. Smrekar, Mrs. Janez, druž. Kness, A. Marinšek, Mrs. Gabrenja, Mrs. Mulec, A. Schumk, M. Kerze, A. Sestan, L. Fon, J. Burgstaler, J. Gregorka, M. Vidmar, J. Beseničar, F. Snyder, Mrs. Darovic, A. Stepanich, A. Antolich, M. Stimec, Mrs. Jančar, Mrs. A. Kness, R. Klemenčič, U. Kosaric, R. Jenko, Mrs. F. Vocina, Mrs. F. Ambrosh, G. Flajnik, A. Ivantič, Mrs. M. Starc, Mrs. N. Hoffman, M. Kastelz, H. Zore, R. Gajder. — Po \$2: J. Blazic, M. Sredeusek, Neimenovana, Mrs. M. Barle, M. Lesjak, A. Kreč, Mrs. J. Pike. — Po \$3: Mrs. Archul. — Po \$3.50: N. N. — Po 50c: Mr. C. Fischer, Mrs. E. Ulie, U. Crnkovic, M. Hribar, R. Gorup, Mrs. Skarvansky, M. Pavlič, M. Legiša, A. Butina, Mrs. Grandlic, M. Progar, Mrs. Klode, Mrs. Bowhan, B. Gornick, Mrs. F. Gerchman, S. Kreč, J. Troya, A. Fabjan, I. Režek, Mrs. M. Smith, K. Sitar, Mrs. Dermes, M. Lauriha, J. Kuhel, M. Vidmar. — Po 25c: G. Novak, Mrs. Rafolt, Mrs. Uičič, Neimenovana. — Po 70c: Mrs. A. Vocina. — Po 40c: Miss M. Hochevar. — Po 30c: M. Meznarich. — Po 10c: Mrs. Kolšek. — Po \$5: Mr. in Mrs. Gassich.

APOSTOLAT SV. FRANCIŠKA. — Po \$10: J. Zuzek, J. Prevorsek, M. Pristavec, A. Segar, M. Slak, K. Vukanich, A. Urajnar, M. Mlakar, F. Meshing, L. Meshing. — Po \$20: Neimen. — Po \$4: F. Sterle. — Po 50c: F. Jenko.

ZA ŠTUDENTE. — Po \$1: J. Kastelic. — Po 50c: K. Gersich. — Po \$10: Neimen.

SVETE MAŠE. — Po 1: M. Kolenko, Mr. Zver, A. Blahunka, J. Stimetz, M. Kosmerl, M. Primožnik, A. Dvorsak, M. Lunder, K. Hajdinjak, A. Skerbel, A. Vida, Mrs. A. Skerl, C. Fischer, A. Slobodnik, J. Shiltz, Mrs. Grill, Mrs. Kolšek, M. Agnich, J. Ray, F. Gerchman, Mrs. Bowhar, Mrs. Zupancich, T. Stariha, C. Kosmatin, M. Strubel, J. Skorenisek, F. Bolaushek, R. Planinšek, C. Jenko, B. Omahne, P. Yelenc, Mrs. Janez, Mrs. Skrvavske, F. Sarich, Neimen., A. Sestan, B. Petkovsek, J. Beseničar, L. Fon, D. Dermes, A. Pozun, J. Mahkovec, F.

Mahkovec, A. Sauder, za A. Nose darovali sosedi in prijatelji, J. Gabrovshik, M. Smith, A. Blachard, A. Polis, Neimen., Mrs. A. Vocina, J. Pike, Mrs. Prah, R. Gorup, C. Korosich, A. Mislek, A. Pogorelc, I. Rezek, M. Dolsek, M. Zupancic, R. Mikovic, F. Balties, Mrs. H. Zore, Mrs. Jos. Gregorich. — Po 3: G. Debevc, B. Malnar, Mrs. M. Skerl, M. Svigel, L. Anzlovar. — Po 2: M. Volcansch, druž. Fabijan, M. Kurent, Mrs. J. Fabian, A. Anzlovar, B. Gornick, A. Mlakar, M. Svete, K. Bruncej, Mrs. Krajnc, J. Uičič, J. Troya, I. Rezek, Mrs. Hegler, M. Sajovec, K. Sitar, M. Res. — Po 5: M. Sanjič, Mrs. M. Barle, M. Okalčič, J. Kastelic, K. Kepec, K. Stefancic, M. Gorup. — Po 4: Mrs. F. Grilc. — Po 10: A. Jakosh, L. Meshing. — Po 8: Sestre od Mt. Assisi.

PIJ X. in njegova mati. — Papež Pij X. je bil pravi proletarski otrok. Njegov oče je bil občinski sluga in poštar. Mati Margarita, r. Sanson, je zakonsko pogodbo samo podkrižala, ker pisati ni znala. A zato je bila tembolj zlata mati po srcu in naravni pameti. Ko je zgubila moža in devetčlanska družina očeta, je drugi najstarejši, Jožef, poznejši papež, ki se je že odločil za duhovski stan, hotel pustiti šolo, da bi družini pomagal. A mati mu je dejala, da je Bog prej ko ona in bratje ter sestrice. Če ga on kliče, naj mu sledi. Ko je pozneje kot škof stopil pred njo in ji dejal: "Glej, mama, kak prstan zdaj nosim," mu je ona odgovorila: "Bepo (Jože), ne bi ga nosil, če bi jaz prej tega-le ne nosila." Pokazala mu je svoj skromen zakonski prstan. Dostavila je: "Bog daj, da bi te tvoj škofovski prstan tako ne žulil, kot je mene zakonski!" Ko je postal kardinal, mu je še polagala na srce, naj ga škrlat ne oslepi in naj vedno preprosto živi. Da, tudi o Piju X., ki ga bomo menda skoraj zagledali na oltarju, velja: Za velikimi možmi išči velikih mater.

"BUDNO oko". — Tako se imenuje ameriško človekoljubno društvo za slepe. Tem pri-skrbeti varnega voditelja po njih temnih in v Ameriki posebno nevarnih potih, je njegov namen. A ti voditelji niso ljudje, ampak psi. Te dresirajo nalašč za to službo in jih dajejo slepim od 18—50 leta kot voditelje na razpolago. Zanje morajo plačati malo najemnino. V devetih letih, kar to društvo obstoji, so 350 slepim, moškimi in ženskimi, raztresenim po 40 zveznih državah, priskrbeli take voditelje. Ker se ti bedni priporočajo zanje in se ne branijo plačevati skromne najemnine, je znamenje, da jim služijo.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

CHISHOLM, MINN. — Piše Mary Knaus. — Rada bi napisala o svojem nameravanem obisku stare domovine. Namenila sem se namreč, da se pridružim izletnicam Slovenske Ženske Zveze. Obiskati želim svojo sestro in druge sorodnike in prijatelje. Moji starši že dolgo počivajo v rodni grudi, pa ljubezen me vedno vleče, da bi šla še enkrat pogledat grob svojega dobrega očeta in drage matere. Enako bom z veseljem pomolila v cerkvi, kjer sem prejela sverte zakramente, sv. krst, prvo sv. obhajilo in birmo. Ko sem se poslovila od doma pred odhodom v tujino, sem obljubila, da se vrnem vsaj pogledat čez tri leta. Pa so se tista tri leta spremenila v 29 let. Tako se čudno obrača naša usoda. Pred odhodom prav lepo pozdravljam vse prijatelje in znance. Vsem se priporočam v molitev. Vseh se bom spominjala v molitvah, saj je moj namen, da bom obiskala več božjih poti. Nameravam na primer tudi v Novo štifto in k sv. Križu nad Ložom. Razume se, da tudi na Brezje. Tam se bom zlasti spominjala vseh delavcev okoli lista Ave Maria in vseh, ki ljubite ta lepi in tako potrebni list. Prosila bom Marijo, da bo vsem dala še več moči za podpiranje tega lista v vsakem oziru. Zdaj pa z Bogom in na svidenje, ko se izletnice vrnemo nazaj v to novo domovino.

JOHNSTOWN, PENNA. — Piše Antonija Požun. — Zdaj je že minil mesec maj in smo preživeli nekaj dni meseca Jezusovega Srca. Vedno mi je pa še v mislih, kako lep je bil Marijin mesec in kako pristrčno smo obhajali šmarnice. Zlasti ne bom zlepa pozabila krasnega prizora, ki smo ga videli v naši cerkvi na dan kronanja majniške Kraljice. Ko so belooblečeni otroci med prepevanjem Marijinih pesmi nosili njen kip in ga potem kronali, je moral biti vsakdo globoko ginjen. Čutili smo se bliže Mariji in z njo vred njenemu božjemu Sinu. Spomini na minuli mesec so tedaj ostali prav živi in sveži z nami, prav tako naj pa Marija vedno ostane v naših mislih in naj čuva svoje hčere in sinove.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Anica Kraus. — Naj nekoliko popišem proslavo Kulturnega

vrta. Vršila se je dne 15. maja. Imeli smo paradno, kakršne še ni priredil naš narod tu do tistega dne. Dobro vem, da bo nam mlajšim ostala za vedno v spominu. Posebno lepo je bilo videti dekleta vežbalnih krožkov, ki jih je toliko, da vseh ne morem omeniti. In kako lepo so se obnesle naše matere v krasnih narodnih nošah. Bilo jih je zares toliko, da se je moral človek čuditi. Zraven pa še narodne noše drugih narodov, kakor Srbinje, Romunke itd. Ni čudno, da smo tako ponosno korakali po našem St. Clairju, čeprav nas je nekoliko močil dež. Imeli smo šest godb, ki so donele na vse strani, da je narod strmel in se čudil. Saj se je lahko, ko je videl toliko organizirane in dobro izvežbane mladine skupaj zbrane. Tako se je pokazalo pred vso javnostjo, kaj zmoremo Slovenci v Clevelandu. Ponosni smo, da imamo Jugoslovanski kulturni vrt v našem mestu in v njem spomenike naših slavnih mož: Barage, Gregorčiča, Cankarja, Neguša. Hvala in čast vsem tistim, ki so pripomogli Clevelandu do tega odličnega cilja.

EVELETH, MINN. — Piše Mary Lushine. — Moj namen je poročati, kako smo se članice "Združenja Ameriških Slovenk" pri nas imele na materinski dan. Še lansko leto smo sklenile, da si nabavimo ameriško zastavo in jo bomo rabile ob pogrebih naših članic. Določile smo, da jo bomo dale blagosloviti letos na materinski dan, ki je tako lep dan v letu. Imele smo veliko

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

mašo ob osmih zjutraj in skupno prejele sv. obhajilo. Vse obrede je opravil naš župnik Rev. Alojzij Pirnat. Poprej smo se vse članice zbrale v dvorani in dobile belo znamenje, ki nas je ločilo od onih, ki niso članice te ženske organizacije. Nato smo odkorakale v cerkev. Za zastavo so šle najprej botre, 16 po številu, nato druge članice. Gospod celebrant je imel jako lepo pridigo, ki je veljala živim in mrtvim materam in marsikoga do solz ganila.

Po cerkvenem opravlilu smo odšle nazaj v dvorano, ki je bila polna samih članic. Botre so tedaj odprle svoje zakladnice in darovale tako velikodušno, da bi bile skoraj same plačale celo zastavo. Nato smo se veselih obrazov razšle na svoje domove. Zvečer ob šestih smo se spet zbrale v mestni dvorani za večerjo in program. Naš glavni govornik so spet bili naš župnik Father Pirnat. Vseskozi je vladal lep red in mir, da je bilo vse zadovoljno.

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — Na drugem mestu je obljubljen odgovor Leskovčevemu Matevžu v Clevelandu. Tukaj je. Veste, Matevž, o tem se jaz ne bom prekljal z Vami, če je Vaš članek resničen ali ne. Jaz nimam tolikokušenj kot jih imate vi. Mislim si pa, da iz trte niste zvali svojih vrstic. Iz vašega pisanja je podobno, da nič ne dvomite o resničnosti, dvomili ste samo o tem, če je primerno o tem pisati ali ne. Glede tega oba počakajva, da se bo oglasila kaka "nervozna" in nama obema povedala, kar se ji bo zdelo prav. Če se bo tisto tudi nama prav zdelo, to bova že potlej videla. Priobčil sem pa Vaš dopis prav rad. Je vsaj nekaj novega in krepkega v njem. Take reči zbudijo pozornost in naredo list zanimiv, čeprav vsem ni všeč. Kolikim se boste zamerili, o tem si ne upam prerokovati. Mislim pa, da ste od lanskega Koledarja naprej postali nekoliko popularna oseba med našimi bralci in bralkami, da Vam z okritosrčnostjo ni treba ravno preveč skopariti. In v tem spisu ste bili izredno radodarni ž njo. In če se le komu do dna duše zamerite, Vas to tudi menda ne bo prehudo bolelo, saj hvale in časti ste se od lanske jeseni že precej najedli. Če bi bil jaz na Vašem mestu, bi se bil celo nekoliko zredil od nje, Vam pa menda ni nič teknila in Vam ni niti enega funta prinesla. Hm! Zdaj bom pa še nekaj povedal. Ampak to je samo za tiste, ki bodo na Matevža Leskovca sedaj hude. Zaupno povem, da ni Matevž za letošnji Koledar še nobenega spisa poslal.

Tudi obljubil ni nobenega. Torej se nikar ne znašajte nad Koledarjem zavoljo svoje jeze nad Matevžom. Začnite takoj šparati, da boste imele pravočasno 50 centov pri roki za novi Koledar. Če bo pa Matevž kaj poslal za Koledar, bom vsako naročnico poprej posebej vprašal, če naj natisnem ali ne. Večina bo zmagala. To naj zadostuje v zagovor, da sem oni spis dal v list. Če bom pa zvedel, da si je Matevž moral kupiti revolver, bom takoj tudi jaz zavaroval svoje kosti in si kupil — kanon!

PITTSBURGH, PA. — Piše Jože Cadonič. — Dne 17. maja smo mi pittsburški Slovenci doživeli nekaj posebnega. Ob sedmih zvečer tisti dan smo imeli v svoji sredi dva odlična gosta, dr. Jurija Adlešiča in njegovo gospo Vero. Z najbolj veselimi občutki in vzkliki smo jih sprejeli. Z njima so prišli naravnost iz Clevelanda odlični predstavniki in snovatelji ondotnega Jugosl. Kulturnega Vrta: Mr. Anton Grdina in Mrs. Marijana Kuhar. Ko sta nam mila gosta govorila o domovini, se je marsikateremu poslušalcu orosilo oko. Posebno še nam Belokranjecem, ker je dr. Adlešič naš ožji rojak in je glasno poudaril, da mu je tekla zibelka v Beli Krajini, kjer teče bistra Kolpa. Pristrčno se zahvaljujemo dragima gostoma iz domovine za prijazen obisk in jima želimo, da bi se dolgo dolgo z veseljem spominjala na kratko bivanje med nami, kakor mi ne bomo nikoli pozabili tistega prelepega večera. — Ko že pišem, naj še to povem, da je izdihnil svojo blago dušo po dolgotrajni in mučni bolezni naš rojak P. Grabrijan. Prihajal je iz vasi Vrhovci, občina Adlešiči pri Črnomlju. Bil je star šele 48 let. Naj v miru počiva. — Končno naročam dragemu prijatelju Jožetu Starešiniču tam gori v Kanadi, naj še večkrat kaj napiše o naši slavni Preloki.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Terezija Bizjak. — V spominku ste izpustili, da pokojni mož zapušča v Clevelandu brata Pavla, kar mi je zelo nerodno prišlo, ker bi kdo mislil, da sem jaz namenoma napravila napako, v resnici ste pa vi izpustili. (Oprostite!)

KANSAS CITY, KANSAS. — Piše Katari-na Majerle. — Pišem žalostno novico, da je pri nas Ave Maria zgubila zvesto naročnico in vestno plačnico. Umrla je namreč Marija Kobetič, ki je bila izvrstna katoliška žena in skrbna mati svojih otrok. Sicer so že vsi odrasli, vendar jo bodo težko pogrešali. Tu v Kansas Cityju je bivala 45 let. Priporočam jo vsem v požbožno molitev. Naj ji sveti večna luč!